

Hồi Thứ Bảy

NGƯỜI THIẾU NỮ HẠNH HOA THÔN

Gữa lúc Tiểu Lý Bá và Hà Minh lên đường đi Phiên Ngưng thì Vũ Anh Kiệt cũng già từ sư Lý Biểu, rời Cổ Am về Hạnh Hoa thôn, một thung lũng xinh xinh gần ven biển, chung quanh có núi đồi bao bọc.

Ngày xưa, Hạnh Hoa thôn là nơi tụ hội của những tay anh hùng hào kiệt khắp trong nước.

Ở đó chính là nơi chôn nhau cắt rốn của Vũ Anh Tùng là một hiệp sĩ kỳ tài mà hầu hết các tay kiếm khách đều kính sợ, nể phục.

Một hiệp sĩ không màng danh lợi, sau nhiều năm phiêu bạt giang hồ, lại quay về ẩn dật nơi quê hương.

Song hàng năm, cứ đến mùa xuân, là hào kiệt bốn phương kéo về chúc mừng hiệp sĩ và nhờ người chỉ bảo thêm điều hay, lẽ phải.

Những hiệp sĩ vào hàng sư đệ của Vũ Anh Tùng đến đó đã đành, còn những tay giang hồ mã thượng khác nghe danh cũng tìm đến giáp mặt để tranh tài hoặc xin tùng phục.

Hạnh Hoa thôn bất ngờ trở thành nơi giao tiếp những tay dũng sĩ trong nước.

Chiêu Anh quán được thành lập, là nơi lui tới của khách lạ uống rượu bàn thế sự phù trầm, hoặc thí võ, bắn tên tranh tài cao thấp.

Khắp thôn Hạnh Hoa tưng bừng như đám hội suốt cả mùa xuân.

Ngày còn nhỏ, Vũ Anh Kiệt thường được cha cho lui tới Chiêu Anh quán để quen thuộc dần trong bầu không khí hào hùng ấy.

Chàng rất ưa thích và đã được biết hầu hết những bậc tài giỏi một thời.

Chủ quán Chiêu Anh là hiệp sĩ Tiêu Hà, sức khỏe vô địch. Chỉ còn một tay mà ngoài cha chàng ra chưa ai hạ nổi. Tiêu Hà bị cá mập tiện mất một tay trong khi liều chết cứu một lão bà rơi xuống bể. Cha chàng thương bạn như ruột thịt nên đã giao cho hiệp sĩ trông nom quán Chiêu Anh để tiếp đãi hào kiệt bốn phương...

Hơn năm năm qua, Vũ Anh Kiệt mới trở về Hạnh Hoa thôn. Chàng không biết người xưa, cảnh cũ có còn đó nữa chẳng. Cho nên chàng định đến Chiêu Anh quán để hiểu rõ tình cảnh của hiệp sĩ Tiêu Hà.

Quán xưa còn vững chãi hay đã tiêu tan mất dạng trên cõi đời này như hình bóng của cha chàng.

Tuấn mã qua những ngọn đồi, đưa Anh Kiệt đến đầu làng. Ngàn hoa đua nở trên những cành cây như báo hiệu mùa xuân sắp về trên đất nước.

Vào thời xưa, những ngày này, Hạnh Hoa thôn tưng bừng náo nhiệt, các tay

hiệp sĩ lũ lượt kéo về Chiêu Anh quán tấp nập suốt ngày, tiếng nói cười rộn rã vang lên.

Anh Kiệt ruổi ngựa từ từ theo lối cũ, quanh co qua những khu vườn, lòng bồi hồi xúc động khi nhìn thấy nóc quán Chiêu Anh vẫn sừng sững như thuở nào.

Chàng lẩm bẩm một mình:

– Tiêu thúc phụ vẫn còn mạnh.

Chàng thúc ngựa đi nhanh trong lòng băng khuâng, không biết ngày nay Tiêu Hà còn nhìn ra chàng không.

Anh Kiệt buộc ngựa trước cổng quán, bỡ ngỡ nhìn quan khách đông đây.

Chiêu Anh quán vẫn tấp nập như trước. Song tất cả đều xa lạ với chàng. Dù cố tìm, nhưng chàng không thấy quen mặt một người nào hết. Mọi người đều vận võ phục, trên lưng mang trường kiếm hoặc đoản đao.

Họ là những chàng trai mới bước chân vào cuộc đời giang hồ như Vũ Anh Kiệt. Hàng năm, cứ đến mùa xuân là nhớ lệ cha, ông đều đến viếng Hạnh Hoa thôn. Còn những hiệp sĩ xưa, bây giờ đã nên danh phận hay đã ẩn dật nơi thâm sơn cùng cốc.

Anh Kiệt tự dưng thấy lòng bồi hồi nhớ tưởng đến những hình bóng ngày xưa.

Cảnh xưa còn đó mà người cũ đâu rồi...

Chắc hẳn là những người có mặt hôm nay không một ai cùng chung tâm trạng với chàng.

Họ nào biết nơi đây đã từng xảy ra những cuộc tranh tài ghê rợn mà lịch sử võ hiệp muôn đời không quên được. Bao lần, các võ sĩ Mông Cổ tìm đến khiêu khích anh hùng Chiêu Anh quán rồi bị đánh bại quên mất đường về. Bao lần các thiền sư bên Tàu sang đây dùng pháp thuật hủy diệt Chiêu Anh quán nhưng lại phải hàng phục trước kiếm thuật của phái võ ở Hạnh Hoa thôn.

Biết bao cuộc tranh tài cao thấp, nhưng “Chiêu Anh Quán” vẫn sừng sững từ bao năm, chưa biết hàng phục trước sức mạnh nào. Vũ Anh Kiệt thở dài.

Những kỷ niệm xa xưa bỗng dưng trở về đè nặng lòng chàng.

Chàng lặng lẽ bước vào quán, ngồi xuống cạnh chiếc bàn trong góc, cố tránh sự chú ý của mọi người.

Một giọng nói nhã nhặn cất lên khiến Anh Kiệt giật mình quay lại:

– Tráng sĩ mới đến đây ư. Sao trễ quá vậy. Chẳng hay tráng sĩ dùng gì.

Sự vồn vã ấy làm cho Anh Kiệt chú ý đến người hầu bàn.

Chàng khẽ đáp:

– Tôi ở xa lắm. Làng này năm nay có mở hội nữa ư.

Câu hỏi ngỡ ngẩn của Anh Kiệt khiến người hầu bàn trở mắt nhìn:

– Kìa. Không phải tráng sĩ đến đây cốt viếng mộ hiệp sĩ Vũ Anh Tùng ư.

Anh Kiệt chột hiểu ra, vội đáp:

– Không. Tôi đến viếng mộ người đầy chứ. Nhưng lại tưởng Hạnh Hoa thôn còn có thêm cuộc vui.

Cả hai nhìn nhau cười.

Anh Kiệt truyền gọi một vò rượu ngon và một cân thịt nướng, thức ăn ưa thích nhất của chàng.

Người hầu bàn đi rồi, Anh Kiệt mới bắt đầu quan sát khắp chung quanh...

Hàng mười tráng sĩ ngồi nhấm rượu, bàn thế sự, kiếm cung, tiếng cười nói vang lên.

Anh Kiệt không ngờ mình may mắn đến như vậy.

Vừa bước chân ra đời, dự định tìm những anh hùng hào kiệt để kết giao thì chàng đã được gặp rất nhiều người ở chính nơi quê hương của mình.

Bây giờ chỉ còn chờ dịp may mắn cầu thân với họ mà thôi.

Tự dưng chàng nghĩ đến Tiểu Lý Bá và Hà Minh. Không biết cả hai đã giáp mặt Hoàng Đề đốc chưa và cuộc diện đã biến đổi ra làm sao. Chàng nghĩ đến lúc cần quy tụ những anh hùng hào kiệt trong nước để chờ dịp tiếp tay với những bậc trung thần nghĩa sĩ để giữ nước.

Anh Kiệt cố tìm trong đám quan khách, một người bạn cũ ngày xưa, nhưng lạ lùng thay, trong Chiêu Anh quán toàn là những người xa lạ đối với chàng...

Một giọng nói hần học cất lên từ bàn kế cận:

– Hừ! Khốn nạn! Đồ gái vườn mà cũng làm ra vẻ thiên kim tiểu thư.

Anh Kiệt nhìn sang thấy một hảo hán, mặt đỏ gay, chùng uống rượu khá nhiều, đang cầu nhàu:

– Thế nào ông cũng đập nó một trận cho bớt khinh người.

Bạn hấn có vẻ nho nhã hơn, vội can ngăn:

– Thôi anh ạ. Đừng làm thế mất vui. Cô ấy kiêu kỳ thì ta đừng cầu thân vậy.

Như bị chạm lòng tự ái, hảo hán vụt đứng phắt dậy, nói to:

– Ta mà cầu thân với nó à. Ta hỏi thăm mộ Vũ hiệp sĩ, nó đã không chỉ mà còn nói “Chưa biết mộ người thì mang kiếm làm gì.”.

Rồi như muốn phân trần với quan khách trong Chiêu Anh quán, hảo hán quay nhìn mọi người hỏi:

– Các bạn nghĩ xem vậy có tức không.

Người bạn vội níu hấn ngồi xuống, bảo:

– Tại anh hét vang ầm, nàng mới mắng anh đồ thất phu chứ!

Hảo hán toan phản đối, nhưng quan khách lại cười to lên khiến chàng rất căm giận.

Hảo hán ngồi phịch xuống, đôi mắt đỏ ngầu, cơn tức giận càng tăng.

Một thanh niên mặc áo chèn màu xanh, lưng đeo kiếm bước tới vỗ vai bảo:

– Bạn giận ư. Không nên! Có ai khinh khi bạn đâu. Người nào ở Hạnh Hoa thôn thì không còn lạ gì cô bé ấy nữa.

Hảo hán ngược nhìn lên.

Anh Kiệt hết sức ngạc nhiên hỏi:

– Cô bé nào hung hăng đến như thế.

Chàng thanh niên tiếp lời:

– Nhiều người cũng giận như bạn, toan sửa trị cô gái ấy, nhưng đây là Hạnh Hoa thôn, người ta chỉ sợ “Bứt dây động rừng” đó thôi.

Rồi nhìn hảo hán, thanh niên cất tiếng cười:

– Bạn muốn biết cô bé ấy không. Nàng tên là Hạnh Hoa Mai, cháu ruột của Tiêu Hà lão hiệp đấy.

Anh Kiệt lẩm bẩm một mình:

– Hạnh Hoa Mai. Hạnh Hoa Mai.

Chàng không thể nhớ được cái tên ấy.

Khảo lại ký ức, một lát sau, chàng nhớ mang máng ngày xưa, mỗi lần đến nhà chàng, Tiêu Hà hiệp sĩ thường hay dẫn theo một cô bé trạc mười hai, mười ba tuổi.

Có phải cô bé ấy ngày nay là Hoa Mai, người thiếu nữ đã dám khinh thường hầu hết những tay anh hùng trong thiên hạ.

Bỗng từ bên trong một giọng nói khàn khàn phát ra, làm ngưng ngang câu chuyện:

– Xin chào chư vị.

Mọi người thốt nhiên im bật, quay cả lại nhìn. Một ông già râu dài, cụt mất một cánh tay, chậm chậm bước ra, thoáng thấy ông, Anh Kiệt buộc miệng kêu nhỏ:

– Hà Thúc Phụ.

Quan khách đều đứng lên một lượt, cất tiếng:

– Kính chào lão hiệp.

Chờ cho mọi người ngồi yên đâu đó, Tiêu Hà cất tiếng:

– Từ khi Vũ huynh mất đi, chư vị anh hùng hàng năm đến Hạnh Hoa thôn chiêm bái. Năm nay cũng theo đúng lệ, chúng ta cùng mở cuộc tranh tài không biết chư vị có đồng ý chăng.

Mọi người đều đứng dậy:

– Xin lão hiệp cho biết rõ việc tranh đua.

Tiêu Hà nét mặt tươi vui:

– Cuộc thử sức này đều do Vũ huynh bày ra ngày xưa. Bây giờ chúng ta cũng theo đúng như vậy. Nó gồm hết thập bát ban, quý vị tự do chọn lấy. Tôi xin miễn kể ra đây vì muốn dành lại những phút bất ngờ.

Lão hiệp im lặng một phút rồi nói:

– Chư vị nên đến dự cho đông. Đừng để cháu Hoa Mai vẫn than phiền là “Thiên hạ hết anh tài”.

Trước lời nói ấy, nhiều thanh niên đứng phắt dậy, khiến Tiêu Hà lão hiệp cười xòa:

– Ô! Như vậy mới đáng mặt nam nhi! Lão nói khích thế để mong quý vị cho cháu nó một bài học là vừa. Nó lớn rồi mà vẫn không chừa được thói xấu.

Tiêu Hà vừa toan quay vào thì một giọng nói nhỏ nhẹ cất lên bên tai ông:

– Người ở Hạnh Hoa thôn có quyền tranh tài đoạt giải chẳng lão hiệp.

Tiêu Hà ngạc nhiên nhìn lại. Một chàng thanh niên tuấn tú, khôi ngô đang nhìn vào mặt ông mà cười. Tiêu Hà cảm thấy hơi ngỡ ngờ nhưng không nhớ đã gặp chàng ta ở đâu.

Song ông cũng đáp:

– Tráng sĩ cứ tự tiện, không có điều gì trở ngại hết.

Ông chăm chú nhìn khách lạ từ đầu đến chân rồi hỏi:

– Tráng sĩ là người Hạnh Hoa thôn, sao lão phu không được biết. Chẳng hay tráng sĩ tên họ là chi.

Chàng thanh niên bước đến bên lão hiệp cất tiếng:

– Thúc phụ không còn nhớ tiểu điệt nữa ư.

Tiêu Hà bỡ ngỡ nhìn chàng thanh niên mà không ai khác hơn là Anh Kiệt.

Lão hiệp đoán mãi không biết chàng là ai mà gọi ông là thúc phụ. Ông cố nhớ lại hầu hết những tráng sĩ dùng chung phái võ, từng đến Hạnh Hoa thôn mấy năm trước, nhưng không tài nào biết được chàng.

Bỗng một tiếng hét vang lên làm cho Tiêu Hà và Anh Kiệt giật mình quay lại:

– Lão hiệp. Ta thách Hạnh Hoa Mai một trận mất còn được chẳng.

Vị hảo hán mặt đỏ gay lúc này, chùng quá chén, bất chấp lời cản ngăn của bạn hữu đứng lên thách đố ngông nghênh.

Tiêu Hà điềm nhiên đáp:

– Hảo hán nên bình tĩnh. Hãy đợi ra diễn vũ trường rồi sẽ thách đố.

Vị hảo hán chồm tới nói thêm nhiều lời thô lỗ, nhưng của các bạn hấn đã ôm chầm lấy hấn kéo lại.

Tiêu Hà liếc nhìn Anh Kiệt khẽ thở dài có vẻ buồn bã lắm.

Anh Kiệt ngạc nhiên vô cùng. Chắc lão hiệp có một tâm sự gì không được vui.

Chàng nghĩ đến lúc phải ra mắt người, sợ để lâu mắc tội:

– Thúc phụ đã quên hấn đưa cháu côی cút đã theo Hoàng Đề đốc về Phiên Ngưng bao năm rồi ư.

Tiêu Hà lão hiệp mở tròn đôi mắt, bước tới chụp lấy hai vai chàng, gọi to lên:

– Trời. Vũ...

Nhưng Anh Kiệt vội vàng cướp lấy những lời sau cùng:

– Dạ. Kính chào lão hiệp.

Giữa khi ấy, các tráng sĩ trong Chiêu Anh quán đều quay đầu nhìn lại. Anh Kiệt bảo nhỏ vào tai Tiêu Hà lão hiệp:

– Rất nhiều việc cần nói. Xin thúc phụ đừng cho mọi người chú ý đến cháu!

Tiêu Hà hiểu ý vội phá tan sự nghi ngờ của quan khách:

– Tráng sĩ mới đến ư.

Chụp ngay cơ hội, Anh Kiệt chỉ gói hành trang trên bàn đáp:

– Vâng. Thưa lão hiệp, tôi vừa xuống ngựa.

Mọi người đều quay lại bàn ăn uống không chú ý đến câu chuyện hàn huyên của khách lạ và chủ quán.

Tiêu Hà bảo nhỏ:

– Cháu mang hành lý vào nhà, sẽ nói chuyện sau!

Thái độ của hai người tuy vậy vẫn không qua được mắt của Hạnh Hoa Mai đang đứng trên lầu Chiêu Anh quán.

Thiếu nữ đứng đấy tự lúc tên hảo hán mặt đỏ thách đố nàng giao đấu. Vì sợ lão hiệp Tiêu Hà nên dù tức giận đến cực độ nàng cũng vẫn đứng yên.

Đến khi lão hiệp chụp lấy vai chàng thanh niên xa lạ thì Hoa Mai không khỏi ngạc nhiên. Từ nhỏ đến lớn nàng chưa hề thấy thúc phụ biểu lộ sự thương yêu như thế đối với bất cứ một người nào. Câu chuyện đối đáp giữa hai người có vẻ lúng túng, ngại ngần càng làm cho Hoa Mai ngờ vực hơn.

Chàng thanh niên ấy là ai. Đến đây với ý định gì.

Nàng bước vào phòng riêng rồi đi vòng ra phía sau xuống đất, cố ý tìm hiểu thêm kẻ mới đến.

Hoa Mai vừa xuống khỏi thang gác đã gặp Tiêu Hà và Anh Kiệt.

Lão hiệp cất tiếng gọi:

– Hoa Mai! Đến đây ta bảo!

Anh Kiệt khẽ nói:

– Xin thúc phụ đừng cho nàng biết tông tích cháu vội.

Lão hiệp không thay đổi sắc diện, nhưng trong lòng hết sức ngạc nhiên. Hành động của Anh Kiệt thật kỳ lạ: đối với quan khách đã đành phải dấu tên, dấu mặt nhưng đối với Hoa Mai mà chàng cũng muốn làm mặt lạ nữa ư.

Song, ông nghĩ rằng Anh Kiệt có dụng ý gì đây nên vẫn làm vừa lòng chàng. Hoa Mai vừa bước tới, ông đã nghiêm sắc mặt hỏi:

– Tại sao con vẫn chững nào tật ấy, ta bảo mãi không nghe, làm gì lại gây sự với hảo hán Kỳ Hồ cho thêm rắc rối vậy.

Thiếu nữ cúi đầu đáp:

– Chứ ai bảo hấn bất tài mà dám đèo bồng. Hấn chạy theo con mãi, thúc phụ có biết đâu.

Tiêu Hà lắc đầu:

– Thật là phiên! Phải dè như vậy ta không truyền dạy con võ nghệ, không cho lên non học đạo thì yên biết mấy.

Biết lão hiệp bốt giận, Hạnh Hoa Mai mím môi lại, có vẻ nũng nịu lạ lùng, chững tỏ nàng vẫn thường được nuông chiều.

Rồi không chào Anh Kiệt, thiếu nữ vụt chạy đi.

Tiêu Hà lão hiệp nhìn theo thở dài:

– Tính con bé thật là đáng phiên, không có cách nào sửa trị được nó...

Anh Kiệt khẽ mỉm cười không nói. Nhìn cử chỉ của Hoa Mai, chàng đoán được phần nào tính tình của nàng.

Thiếu nữ kiêu hãnh là phải, vì nàng lớn lên trong sự kiêu hùng của chú, bác.

Nàng đã được chứng kiến bao cuộc toàn thắng của anh hùng Hạnh Hoa thôn, cho nên khi biết sử dụng kiếm cung là nàng khinh thường anh hùng trong thiên hạ.

Nàng được thụ giáo với hầu hết các tay lão hiệp cùng phái võ nên chưa gặp được tay đối thủ, nàng làm sao khỏi sinh tính kiêu kỳ.

Anh Kiệt nghĩ rằng tánh ấy sửa đổi dễ dàng, chỉ cần một bài học hay là thiếu nữ sẽ trở lại bình thường.

Chàng khẽ nói:

– Thúc phụ đừng lo. Thế nào Hoa Mai cũng gặp phải tay đối thủ. Chững ấy tự đứng, nàng hiểu rằng trong thiên hạ còn nhiều kẻ tài ba.

Tiêu Hà lắc đầu:

– Cháu chưa rõ, chú nhờ sư huynh Liêu Cốc ở núi Sơn Nhai truyền dạy kiếm pháp, nên ngày nay khó có người qua được nó.

Ngưng lại một phút, lão hiệp tiếp:

– Trong đời ta có hai điều lằm: Thứ nhất là dạy kiếm thuật cho Hoa Mai, thứ hai là thấy nó kiêu căng nhiều thù địch, ta lại gửi nó cho đại sư huynh Liêu Cốc.

Bây giờ ngoài thầy nó và ta, Hoa Mai không còn biết sợ ai nữa. Ta mở cuộc thi võ đêm nay là cốt ý cho nó bớt kiêu căng...

Anh Kiệt cười hỏi:

– Nhưng nếu Hoa Mai toàn thắng tất cả thì sao thúc phụ.

Tiêu Hà đáp:

– Đành vậy biết làm sao.

Trong đôi mắt của ông. Anh Kiệt thoáng thấy chút hãnh diện về sự tài giỏi của cháu gái mình.

Chàng nghĩ rằng, chính chỗ yếu tánh của Tiêu Hà mà Hoa Mai càng ngày càng kiêu hãnh hơn lên. Tiêu Hà chưa thật quyết tâm sửa trị nàng.

Anh Kiệt không trách được thúc phụ, nhưng chàng thấy mình có bốn phận phải cải sửa tánh tình của thiếu nữ vì trong phái võ Hạnh Hoa thôn không thể có một người như vậy.

Nếu Hoa Mai vẫn chừng nào tật nấy, mà các lão hiệp lại dễ dãi với nàng, thì anh hùng trong thiên hạ còn coi Chiêu Anh Quán ra gì.

Thái độ của Kỳ Hồ hảo hán lúc này đã chừng tỏ sự tức giận của toàn thể hiệp sĩ đến viếng Hạnh Hoa thôn. Họ đều căm tức vì bị Hoa Mai làm nhục, nhưng nghĩ đến danh tiếng lừng lẫy của hiệp sĩ Vũ Anh Tùng, họ đành ép dạ.

Lão hiệp Tiêu Hà bỗng hỏi:

– Vì lẽ gì cháu không muốn cho Hoa Mai biết mặt.

Anh Kiệt đáp:

– Cháu về đây ngoài việc thăm mẹ cháu, còn một nhiệm vụ rất quan trọng.

Cháu cần liên kết với những anh hùng hào kiệt khắp nơi để tiếp tay với các bậc trung thần nghĩa sĩ ở Phiên Ngưng, trong lúc đất nước ngửa nghiêng này. Hiện quân Tàu đã tràn qua biên ải.

Tiêu Hà lão hiệp thất sắc:

– Trời. Thật vậy sao cháu. Bây giờ làm thế nào.

Anh Kiệt điềm nhiên tiếp lời:

– Mọi việc ở Phiên Ngưng chưa biết biến chuyển ra sao. Nhưng đã có Tiểu Lý Bá và Hà Minh dưỡng tử của thúc phụ Lý Biểu lo liệu. Bây giờ xin thúc phụ

tiếp tay với cháu âm thầm kết giao quy tụ những anh hùng hào kiệt đến đây, cố nung sôi lòng yêu nước của họ để chờ dịp dùng đến.

Tiêu Hà khẽ gật đầu:

– Cháu yên lòng, mọi việc sẽ có ta giúp đỡ.

Anh Kiệt thấy cần nói thêm một câu:

– Cháu trộm nghĩ, trong giờ phút này không nên để mất lòng những hiệp sĩ đã đến đây.

Lão hiệp ngược mặt nhìn chàng, hơi ngạc nhiên về câu nói của cháu.

Là người từng trải sự đời, Tiêu Hà lão hiệp hiểu ngay câu nói có dụng ý của cháu.

Anh Kiệt muốn nhắc nhở ông gặt gao đối với Hạnh Hoa Mai vì hành động của nàng có thể gây chia rẽ giữa các anh hùng hào kiệt trong nước và phái võ Hạnh Hoa thôn.

Lão hiệp cũng vừa nhận thấy một sự thay đổi lớn lao ở Anh Kiệt.

Chàng không còn là một thiếu niên ốm yếu mảnh mai mà trước đây nhiều năm đã làm cho các hiệp sĩ Hạnh Hoa thôn thất vọng vì không mong chàng nổi được nghiệp cha, ông..

Trước mắt lão hiệp, Anh Kiệt ngày nay là một thanh niên anh dũng, gương mặt đượm nhiều khắc khổ, đôi mắt long lanh càng biểu lộ một sự cương quyết vô biên và lời nói điềm đạm nhưng rắn rỏi đủ làm cho kẻ khác phải kính nể.

Anh Kiệt thấy thúc phụ trầm ngâm suy nghĩ, song chàng không chú ý đến ông nữa vì thấp thoáng bên kia vườn nhà chàng có một lão bà đang đi mà chàng quyết chắc là mẹ của mình.

Chàng cúi chào lão hiệp Tiêu Hà:

– Xin thúc phụ cho phép cháu về nhà thăm mẹ và cháu sẽ có mặt đêm nay nơi diễn vũ trường..

Đúng như sự dự đoán của Anh Kiệt, toàn thể hiệp sĩ đều tức giận Hạnh Hoa Mai và thái độ của Tiêu Hà lão hiệp.

Lời nói khích của ông sáng nay trong Chiêu Anh quán không ngờ gây nhiều ảnh hưởng không hay cho ưu thế của phái Hạnh Hoa thôn.

Khi tỉnh rượn rồi càng nghĩ đến câu nói khích, các hiệp sĩ càng phật lòng.

Lợi dụng tình thế ấy, hảo hán Kỳ Hồ cố tâm gây uất ức trong lòng mọi người.

Hắn lôi cuốn được các bạn thân rồi tìm đến gặp mặt các hiệp sĩ khác để lái nhải một luận điệu:

– Các bạn thấy chưa. Nào phải riêng con bé Hạnh Hoa Mai kiêu hãnh, khinh khi bọn ta đâu. Chính Tiêu Hà lão hiệp bày trò cho nó đấy chứ. Hàng năm, tại sao chúng ta cứ đến Hạnh Hoa thôn này làm trò cười cho họ. Chúng ta kính nể Vũ hiệp

sĩ, vì người quang minh chính trực, không thiên vị một ai dù là người cùng phái, Hạnh Hoa thôn ngày nay không phải là nơi chúng ta đầu phục nữa rồi. Tiêu Hà lão hiệp không xứng đáng với lời thân yêu của hiệp sĩ Vũ Anh Tùng.

Trọn ngày hôm ấy, Kỳ Hồ hảo hán quyết tạo nên bầu không khí bất mãn chung của toàn thể hiệp sĩ đặt chân đến Hạnh Hoa thôn.

Trước lời nói của Kỳ Hồ, các tay giang hồ hảo hớn đều không tỏ rõ một thái độ nào.

Họ không cho lời nói của họ hoàn toàn đúng nhưng đều nhận thấy hẳn nói có lý một phần nào!

Tại sao lão hiệp Tiêu Hà làm gương trước hành động khinh miệt các hiệp sĩ của cháu gái mình.

Tuy nhiên, tư tưởng từng phục anh hùng Chiêu Anh quán rất nặng nề nên không thể trong giây phút, mà họ quay lại kinh chống ngay được, nhưng tất cả đều cảm nhận lờ mờ một sự bất công cần được xóa bỏ.

Và đêm hôm đó, các hiệp sĩ đến diễn võ trường Chiêu Anh quán đều mang theo trong lòng ít nhiều bất mãn.

Họ từ từ kéo đến, im lặng trang nghiêm, bật hẳn tiếng cười đùa vui tươi như buổi sáng.

Sự im lặng nặng nề ấy làm cho lão hiệp Tiêu Hà càng không khỏi lo âu. Ông chợt nhớ đến lời nói của Anh Kiệt:

– Trong giờ phút này, không nên để mất lòng các hiệp sĩ.

Bây giờ thì lão hiệp đã thấy rõ sự mất lòng của số đông rồi.

Rượu thịt bày la liệt trên bàn mà tất cả đều không đụng tới. Họ ngồi im lặng nhìn lên vũ đài, không ai nói một lời, nét mặt đăm chiêu như suy tính một việc gì.

Chỉ riêng Kỳ Hồ hảo hán là rất khoái trá, nhìn mọi người với vẻ tự đắc vì lời nói của hẳn đã có công hiệu...

Hắn chỉ mong cuộc tranh tài khai diễn để hạ Hoa Mai rửa nhục và sẽ mạnh mẽ chỉ trích hành động thiên vị của Tiêu Hà lão hiệp, cốt ý làm giảm uy thế của phái võ Hạnh Hoa thôn.

Trong lúc mọi người tề tụ đông đủ ngoài diễn võ trường thì Tiêu Hà lão hiệp vẫn ngồi trầm lặng trong phòng riêng.

Đến giờ phút này, ông mới thấy rõ sự lầm lỗi của mình. Vì quá nuông chiều cháu nên để cho phái võ Hạnh Hoa thôn phải mang tiếng không hay. Đã không xứng đáng với lời giao kết của hiệp sĩ Vũ Anh Tùng trước khi nhắm mắt mà ông còn làm buồn lòng các lão hiệp, nếu mai kia họ biết được điều ấy.

Bây giờ làm thế nào cứu vãn được tình thế. Hàn gấn thế nào đừng sút mẻ tình cảm của các hiệp sĩ đến quán Chiêu Anh.

Lão hiệp lâm bầm một mình:

– Mọi việc cũng đều lỗi ở ta!

Vừa khi ấy, Hoa Mai từ bên ngoài chạy vụt vào. Nàng mặc bộ võ phục màu xanh biếc, lưng đeo trường kiếm trong thật uy nghi, nét mặt của nàng vui tươi hơn hở như vừa tìm được câu chuyện gì thích thú lắm.

Nàng nhìn thấy Tiêu Hà lão hiệp, vội hỏi ngay:

– Thúc phụ ơi. Bọn hiệp sĩ tề tụ đông đủ cả rồi, sao mấy anh tài chưa khai diễn.

Nàng không chú ý đến nét buồn phiền trên khuôn mặt của lão hiệp, Hoa Mai cười to lên:

– Thúc phụ ra mà xem mặt mày của bọn chúng. Thật giống như lũ người đưa đám ma, không hề thấy chúng nhếch môi.

Tiêu Hà lão hiệp rất khó chịu về thái độ của Hoa Mai nên bảo:

– Im đi không. Đồ không biết phải trái gì hết!

Đang vui, Hoa Mai bỗng đứng cụt hứng, xụ mặt. Nàng không hiểu tại sao thúc phụ của nàng sanh ra cau có như vậy.

Thiếu nữ nhìn xuống đất với vẻ buồn khổ lạ lùng. Lão đâu có bao giờ giận dữ như thế này đâu.

Tiêu Hà cũng thấy ngay sự vô lý của mình. Hoa Mai làm sao hiểu được trong lòng ông đang nghĩ những gì.

Nàng chịu côی cút từ khi mới lọt lòng, mất hẳn tính thương yêu đùm bọc của cha mẹ, sống vất vưởng nương nhờ theo chú.

Lão hiệp là kẻ giang hồ, rày đây mai đó, mang kiếm cung giúp ích cho đời, nên Hoa Mai từ lúc nhỏ đã theo sát chân người, sống bấp bênh không biết đến ngày mai.

Càng nghĩ đến sự không may của đời cháu, Tiêu Hà càng chua xót, cho nên bao tình thương mến của mình ông đều trút hết cho nàng.

Buồn thay, thiếu nữ được nuông chiều thái quá sinh ra kiêu kỳ, ỷ lại tài nghệ của chú bác, mà khinh thường thiên hạ.

Tình thương quá mức của Tiêu Hà đối với Hoa Mai không giúp nàng nên người mà tạo cho nàng nhiều tật xấu. Do đó, ngày nay mới có tình trạng khó xử này.

Ngoài vũ trường, các tay hiệp sĩ vẫn ngồi im lặng đợi chờ. Song Kỳ Hồ hảo hán không chịu đựng được nữa, gọi vang lên:

– Lão hiệp! Lão hiệp! Cuộc tranh tài bao giờ khởi diễn.

Giọng nói xác láo của hắn thật đáng ghét, tuy nhiên Tiêu Hà vẫn điềm nhiên không lộ rõ điều gì khác lạ.

Ông cố nhẫn nhịn để chờ Vũ Anh Kiệt giải quyết giúp ông công việc này, nhưng chàng tráng sĩ kia vẫn biệt tăm.

Lão hiệp ngạc nhiên không hiểu vì sao Anh Kiệt không đến tiếp tay với ông xoa dịu lòng căm tức của các hiệp sĩ. Tiêu Hà muốn cho người sang nhà tìm Anh Kiệt nhưng chợt nhớ lời dặn của chàng, ông lại thôi.

Tiêu Hà lão hiệp đứng ngồi không yên. ông bước tới bước lui, trong lòng băn khoăn khó nghĩ.

Hạnh Hoa Mai từ nãy giờ vẫn đứng im lìm trong góc phòng, không dám động đậy. Nàng không hiểu được việc gì đã xảy ra mà lão hiệp có vẻ mất bình tĩnh như vậy.

Thiếu nữ bỗng nhớ đến chàng tráng sĩ lúc sáng. Không biết hẳn đã nói những gì mà thái độ của Tiêu Hà lão hiệp đậm ra khó hiểu lạ lùng. Hoa Mai nghi ngờ lắm. Chàng ta là ai, mà nàng chưa hề thấy lai vãng đến Hạnh Hoa thôn. Tại sao lão hiệp lại có vẻ kính yêu chàng như vậy.

Bên ngoài, tiếng của Kỳ Hồ càng lúc càng to:

– Tiêu Hà lão hiệp. Bãi bỏ cuộc tranh tài rồi ư. Thật là xác xược, hỗn láo!

Hoa Mai nghiêng chặt hai hàm răng cho khỏi bật lên tiếng nguyền rủa.

Nàng ngược nhìn lão hiệp nói liều:

– Thúc phụ. Cháu không chịu nhục như vậy được đâu. Tại sao ta lại bỏ cuộc tranh tài đấu sức. Rồi đây anh hùng trong thiên hạ còn xem Chiêu Anh quán ra gì. Thà thúc phụ giết chết cháu đi!

Nói xong, Hoa Mai vụt chạy ra diễn vũ trường khiến cho lão hiệp kinh hoảng:

– Hoa Mai. Hoa Mai trở lại!

Nhưng thiếu nữ đã đến bên ngoài và nhún mình nhảy vút lên đài, dưới những ánh đèn lồng rực sáng.

Lão hiệp vô cùng tức giận. ông không ngờ Hoa Mai dám ngang nhiên cắt lời ông như vậy.

Tiêu Hà vội chụp lấy cây trường thương toan lên đài trị tội đứa cháu thì một bóng đen từ bên ngoài nhảy vụt vào cất tiếng:

– Thúc phụ cứ để yên cho nàng hành động. Ta không thể bãi bỏ cuộc tranh tài đấu sức này đâu.

Tiêu Hà quay lại nhìn thấy Anh Kiệt đứng điềm nhiên sau lưng mình.

Người hỏi:

– Bây giờ làm thế nào. Ta sợ khó tránh cuộc xô xát giữa các hiệp sĩ và bọn đồ đệ của ta, nếu Hoa Mai có mệnh hệ nào.

Anh Kiệt nhìn Tiêu Hà lòng vô cùng bất nhẫn. Chàng không ngờ uy thế của lão hiệp ngày nay suy kém đến như vậy.

Xưa kia, đối với cha chàng, một hiệu lệnh phát ra là tất cả phải tuân theo, dù lăn vào chỗ chết, bọn đệ tử và sư đệ của mình cũng liều mình không hề dám cãi lại. Có đâu như bây giờ cản ngăn một cuộc xô xát có hại đến danh dự của phái võ mà Tiêu Hà thúc phụ cũng bó tay.

Chàng thở dài chán nản, nhưng cũng nói:

– Thúc phụ an lòng và cứ tuyên bố, mở đầu cuộc tranh tài đấu sức, cần nhất phải tránh dừng cho đổ máu. Mọi việc cứ để mặc cháu lo liệu.

Tiêu Hà lão hiệp thấy thái độ cứng rắn của Anh Kiệt cũng vững lòng tin. Ông không nói thêm một lời nào, chạy ra diễn vũ trường, nhảy phóc lên đài, giữa lúc Hạnh Hoa Mai và các đồ đệ của người đang thách đố toàn thể anh hùng hào kiệt.

Quang cảnh diễn vũ trường nhốn nháo: Tất cả hiệp sĩ tức giận đứng cả lên.

Nhưng họ đều ngạc nhiên khi thấy Tiêu Hà lão hiệp đặt chân lên đài, đã hét lớn bọn đồ đệ:

– Bọn bây không được xác láo! Phải chờ lệnh ta đã.

Lão hiệp nói xong, trao thương cho một đệ tử rồi truyền lệnh:

– Chúng bây hãy xuống đất! Hoa Mai đứng cạnh ta.

Diễn vũ trường im phăng phắc. Hoa Mai im lặng nhìn thúc phụ trong lòng hồi hộp lạ thường.

Lão hiệp nhìn quanh rồi cúi chào các tay hiệp sĩ cất tiếng hết sức nhã nhặn:

– Lão phu quá chậm trễ, xin chư vị anh hùng thứ lỗi cho. Lão xét nghĩ đây là một cuộc vui chơi để tưởng nhớ đến bậc kỳ tài, chớ không phải là cuộc giao tranh gây thù oán, mà lúc này lão nghe nhiều lời thách đố, hài tên tội của lão một cách rất hồ đồ. Chẳng hay chư vị anh hùng có điều gì cần chỉ giáo cho chăng.

Vũ trường xôn xao trở lại. Các tay giang hồ kỳ hiệp thật không hiểu gì hết.

Tại sao Hạnh Hoa Mai khinh khi, mặt sát tất cả những người có mặt nơi đây mà lão hiệp Tiêu Hà lại nhã nhặn đến thế.

Song Kỳ Hồ hảo hán trước những lời lẽ của Tiêu Hà vẫn ngang nhiên đổ tội cho lão hiệp:

– Đành rằng cuộc vui chơi. Nhưng chúng tôi không muốn lão hiệp khinh thường những người đã đến đây.

– Hảo hán nói quá đáng! Lão bao giờ có ý nghĩ ấy đâu.

Tiêu Hà lão hiệp cố tình hàn gắn lại những sứt mẻ tình cảm của đôi bên nhưng đã trễ rồi Những lời nói của ông bây giờ quá ra vô hiệu quả vì mới đây, Hạnh Hoa Mai đã mặt sát toàn thể anh hùng.

Lòng uất hận của họ đã lên tới tột độ, họ chỉ muốn diệt cho được người thiếu nữ kiêu kỳ ấy mà thôi...

Một giọng nói cất lên từ phía dưới chân đài:

– Lão hiệp đừng dục dự nữa! Hoa Mai đã lớn tiếng khinh miệt bọn tôi! Xin lão hiệp cho giao đấu ngay đi!

Tiêu Hà quắc mắt nhìn cháu, lẩm bẩm:

– Ta cố gây tình đoàn kết giữa anh hùng hào kiệt trong nước. Không ngờ con làm hỏng tất cả. Thôi đành vậy biết làm sao hơn.

Người quay mặt nhìn xuống võ trường, cất tiếng:

– Cuộc tranh tài đấu sức bắt đầu. Ai thủ được đài, toàn thắng tất cả anh hùng hào kiệt đến đây, sẽ được khắc tên chữ vàng, treo trước cửa quán Chiêu Anh cho bốn phương hào kiệt đặt tận tường danh tánh.

Lão hiệp ngừng lại một phút rồi tiếp:

– Ta lặp lại một lần nữa: Đây là trận đấu giao hòa, phải bỏ hiềm khích nhỏ nhen và đừng cố tâm hạ địch thủ. Ai trái lệnh ta không dung thứ.

Võ trường im phăng phắc trước lời nói của Tiêu Hà.

Lão hiệp đưa mắt cố tìm Anh Kiệt, song không thấy bóng chàng đâu. Ông đành cất tiếng hỏi:

– Chư vị anh hùng. Có ai giao đấu với Hạnh Hoa Mai chẳng.

Kỳ Hồ chỉ mong có thế. Như một luồng gió, từ dưới đài, hấn nhảy vọt lên, đứng sừng sững trước mặt Hoa Mai.

Các hiệp sĩ vỗ tay hò reo tán trợ khiến hấn càng kiêu căng tự đắc.

Tiêu Hà lão hiệp nhìn hấn, hơi lo ngại cho tánh mạng của Hoa Mai.

Người vừa nhảy xuống đài nhường chỗ cho cuộc tranh đấu thì Kỳ Hồ đã tuốt kiếm múa lên vun vút.

Hoa Mai bước tới khoanh hai tay trước ngực, cười lên khanh khách:

– Hà! Hà! Hảo hán định chiếm địa vị “Đệ nhất anh tài” hay chỉ muốn giết chết tiện nữ cho đỡ tức.

Kỳ Hồ găm lên xông vào:

– Im đi bé con! Rút kiếm ra, đừng nhiều lời vô ích. Ta sẽ cho mi biết thiên hạ còn lắm bậc kỳ tài.

Thiếu nữ điềm nhiên:

– Được rồi! Xin mời hảo hán ra tay.

Kỳ Hồ thấy rõ Hoa Mai trêu chọc mình nên máu nóng sôi lên, phóng mình tới chém bạt ngang đầu nàng.

Tiêu Hà lão hiệp vô cùng lo ngại. Trong giờ phút này mà Hoa Mai vẫn không hết kiêu căng, quá khinh thường địch thủ thì sớm muộn gì cũng bị hại.

Nhưng Hoa Mai nhanh như cắt, hụp đầu xuống tránh lưỡi kiếm của Kỳ Hồ rồi nhảy vọt lên đá thốc vào hông hắn.

Kỳ Hồ lộn nhào tới trước tránh thế đá ác hiểm, song hắn chưa kịp ngồi dậy Hoa Mai đã nhảy tới đánh vào mặt hắn một thoi như trời giáng.

Kỳ Hồ không dám khinh thường thiếu nữ nữa, vội loang kiếm trên lên bọc lấy đầu định chém bứt cả cánh tay của nàng. Nhưng Hoa Mai đã nhanh nhẹn rút tay lại và phóng mình vọt qua đầu hắn.

Các tay gian hồ kỳ hiệp đứng dưới đài đều đứng cả dậy, say mê nhìn cuộc giao đấu càng lúc càng hào hứng.

Bây giờ thì họ mới thấy rõ tài nghệ tuyệt luân của Hoa Mai. Thân gái mảnh mai lại dùng tay không mà Kỳ Hồ hảo hán dùng báu kiếm vẫn không đàn áp nổi.

Kỳ Hồ càng giao đấu càng thấy xấu hổ trước đồng bạn, nên đâm liều lặn xả vào mình Hoa Mai chém nhầu.

Thiếu nữ thấy thế càng nói khích thêm cho hắn mất hết bình tĩnh:

– Kìa hảo hán. Tiện nữ biết tội đã nhường nên không dám dùng vũ khí mà hảo hán còn giận dữ ư. Không lý bây giờ tiện nữ phải bó chặt tay lại để chịu chết.

Những lời ấy làm cho Kỳ Hồ điên dại lên. Hắn dùng toàn những thế hiểm độc quyết hạ cho được nàng.

Kỳ Hồ tung mình lên không, lưỡi kiếm trên tay bay vun vút, lấp lánh dưới ánh đèn như sao sa xuống đầu thiếu nữ.

Lão hiệp Tiêu Hà biết Kỳ Hồ quá giận sinh cuồng nên dùng đến thế kiếm bí truyền của ông cha hắn mà chính người cũng không phân ra được.

Thấy thế nguy cho cháu, lão hiệp kinh hoảng hét:

– Hoa Mai. Ráng giữ mình, đừng khinh thường nữa.

Nhưng thiếu nữ như một cái bóng, ẩn hiện vô chừng, thấp thoáng quanh mình kẻ địch, lúc trên đầu, lúc dưới chân, khiến Kỳ Hồ muốn điên lên mà vẫn không hạ được nàng.

Hoa Mai đã dùng một đường quyền bí hiểm nhất của phái võ Hạnh Hoa thôn, đường quyền mà các võ hiệp đã luyện đến mức cao diệu, có thể đương đầu với bất cứ thứ binh khí nào.

Khi dùng đến đường quyền ấy, điều cần nhất là phải bình tĩnh hơn kẻ địch, biết dùng lời nói khích luôn luôn, cho chúng tức giận điên cuồng mới thắng dễ dàng.

Thế nên Hoa Mai thỉnh thoảng lại cất tiếng trêu chọc Kỳ Hồ:

– Hảo hán còn biệt tài gì nữa chẳng.

Song lần này Kỳ Hồ im lặng không đáp. Thanh kiếm trên tay hắn vẫn múa như sao sa.

Thật ra Hoa Mai đã lâm mà khinh thường kẻ địch. Đường kiếm của Kỳ Hồ rất lạ lùng và nguy hiểm: Càng múa lâu càng biến ra nhiều thế kiếm hiểm độc. Lần kiếm cứ xoay tròn vun vút làm cho kẻ giao đấu phải hoa mắt và thấy mình như muốn hút vào cái vòng sáng đó.

Hoa Mai mấy lần không thấy đường, biết mình có thể bị hại dễ dàng nên nhắm nghiền mắt lại vọt mình ra khỏi vòng chiến để giữ cho được bình tĩnh hơn.

Đến lúc ấy Kỳ Hồ mới cất tiếng cười khanh khách:

– Chạy đi đâu, cô bé. Xem này...

Hắn không bỏ lỡ dịp tốt: Cái vòng tròn trắng xóa kia vọt biến thành một luồng ánh sáng bay vút vào đầu Hoa Mai.

Thiếu nữ cả kinh hụp đầu xuống lăn tròn dưới mặt đất.

Lão hiệp Tiêu Hà kêu rú lên.

Khấp mặt anh hùng hào kiệt đều xông xáo, tưởng rằng Hoa Mai đã bị tử thương.

Nhưng không, thiếu nữ đã ngồi phắt dậy và uốn mình tới trước, dùng cả hai chân tống vào lưng Kỳ Hồ.

Chém hụt Hoa Mai, hảo hán chưa kịp quay đầu lại đã lãnh đủ hai chân của thiếu nữ ngã nhào về phía góc đài, tay kiếm đưa lên trời.

Hoa Mai không chậm trễ một phút, nhảy vọt tới đá vào cánh tay, lưỡi kiếm văng tuốt xuống đài.

Kỳ Hồ ngồi nhồm dậy, hai tay ôm lấy ngực, máu đã trào ra khoe miệng. Hoa Mai vung tay toan hạ thêm một quyền nữa nhưng Tiêu Hà lão hiệp đã cất tiếng:

– Hoa Mai. Không được hạ độc thủ.

Thiếu nữ dừng tay.

Tất cả anh hùng hào kiệt có mặt ở diễn vũ trường đều kinh hãi, không ngờ thiếu nữ chuyển bại thành thắng một cách dễ dàng như vậy.

Bỗng từ dưới đài, một bóng người nhảy vọt lên. Đó là một hảo hán vẻ mặt hung tợn, đầu trọc lóc, nhiều vết sẹo dài nổi lên hai bên má, miệng rộng hoạt, hàm răng xệu xạo. Hảo hán cầm một thanh đao to lớn, sáng ngời.

Vừa đặt chân lên đài, hảo hán đã bảo Kỳ Hồ:

– Đại huynh xuống nghỉ, để con bé này mặc đệ.

Đang nhăn nhó vì miếng đòn hiểm độc của Hoa Mai, nét mặt Kỳ Hồ hảo hán vọt tươi lên, đôi mắt đầy tin tưởng.

Trong lúc hắn tuột xuống đài thì gã kia quay lại nhìn Hoa Mai xưng danh tánh:

– Ta là Kỳ Phúc, muốn xin giao đấu với nàng để phục hận cho anh, có được

chăng.

Thấy hảo hán kỳ hình dị tướng Hoa Mai đã không thích, song nàng cũng đáp:

– Hảo hán cứ tự nhiên! Đài này mở rộng cho tất cả mọi người, từ những hiệp sĩ kỳ tài cho đến hàng thất phu ngu xuẩn cũng có quyền giao đấu.

Trước câu nói đầy vẻ khinh miệt ấy, Kỳ Phúc đã không lộ sắc giận mà còn cười lên ha hả:

– Thật tiếng đồn không ngoa. Họ bảo nàng khinh thị anh hùng hào kiệt quả đúng. Ta không là kẻ kỳ tài thì chắc là đồ thất phu ngu xuẩn chứ gì. Được rồi, kẻ thất phu xin hầu cô nương một vài hiệp. Hãy đỡ này...

Hắn vừa dứt lời, đã múa thanh đao vun vút như gió bão, nhắm ngay đầu Hoa Mai chém xuống.

Thiếu nữ cả kinh biết mình gặp phải một địch thủ vô cùng lợi hại.

Tuy nhiên, Hoa Mai không dùng kiếm. Nàng đợi thân đao vừa xuống, vội né tránh sang bên, rồi dùng tay đánh một thế hiểm vào cổ họng Kỳ Phúc. Một tiếng “Bực” nổi lên. Thật là bất ngờ cánh tay của Hoa Mai như tê liệt, Kỳ Phúc đã nhanh mắt dùng cánh tay trái đánh bật bàn tay của nàng.

Hoa Mai thâm phục tài nhanh nhẹn của địch thủ và dạn lòng không được khinh thường hắn nữa. Nàng nhảy lùi ra phía sau, giữ thế thủ.

Kỳ Phúc biết thiếu nữ ghê sợ tài nghệ của mình, vụt cười to lên:

– Kẻ thất phu chưa kịp ra tài mà cô nương thối bước ư.

Bị kẻ địch đoán biết lòng mình, Hoa Mai mặt đỏ lên, tức giận, bất thành linh phóng tới đá vụn vào ngực hắn.

Kỳ Phúc chưa kịp dùng đoản đao liền né tránh sang bên rồi thuận đà chém bổ xuống một bên vai của thiếu nữ.

Đứng dưới đài, Tiêu Hà lão hiệp kinh hoảng hét lên:

– Hoa Mai! Chết!

Thiếu nữ nghe tiếng thúc phụ nhanh nhẹn nằm rạp xuống đất cho khỏi đoản đao rồi lăn tròn đi mấy vòng. Song nàng chưa kịp ngồi dậy thì đoản đao của Kỳ Phúc đã bay vụt tới. Hoa Mai không tránh được nữa, đâm liều dùng một thế võ cực hiểm độc ác mà phải thuộc vào hàng quyền thuật tuyệt luân mới dám nghĩ đến.

Nàng đợi cho thanh đao của Kỳ Phúc vừa chém xuống là phóng mình sát vào người hắn, chịu đựng nguyên cánh tay cầm đao trên lưng để đủ thì giờ đánh một thoi vào bụng hắn.

Kỳ Phúc tưởng đâu hạ được nàng thiếu nữ kiêu kỳ ở Hạnh Hoa thôn, bất ngờ bị thế võ hiểm độc ấy ngã nhào trên sàn đài.

Nhờ hắn luyện nội công đã lên đến hạng thượng đẳng nên Kỳ Phúc đứng phắt ngay dậy, không hề xây sát chút nào.

Hắn gục gặc đầu, cất tiếng cười ghê rợn, bộ mặt đầy thẹo càng có vẻ hiểm độc hơn:

– Hà. Hà. Khá khen cô nương đó. Nhưng thất phu này mình đồng da sắt, có sá gì thứ “Quyền thuật” trẻ con.

Hoa Mai vô cùng kinh hãi. Nàng không ngờ quyền thuật của mình đâm ra vô dụng trước sức luyện nội công của địch thủ.

Thiếu nữ không dám chậm trễ, vội phóng mình vào góc đài chụp lấy thanh trường kiếm, tuốt ra khỏi vỏ. Thanh kiếm sắc xanh sáng ngời lóng lánh dưới ánh sáng của những ngọn đèn lồng, hòa hợp với màu áo của Hoa Mai trông nàng tuyệt đẹp

Kỳ Phúc cất tiếng cười to hơn và cố tình làm cho thiếu nữ phải xấu hổ.

– Lạ chưa. Sao nàng lại dùng báu kiếm. Quyền thuật của Vũ Anh Tùng không còn đương đầu nổi với kẻ thất phu này ư.

Có tiếng ào ào trong hàng hiệp sĩ dưới đài. Hoa Mai tức giận đến cùng độ.

Kẻ địch có thể mặt sát nàng nhưng không có quyền chạm đến người hiệp sĩ quá cố. Tên khốn kiếp này hống hách như thế, nhất định phải chết dưới lưỡi kiếm của nàng...

Thiếu nữ thềm van vái người cầm đầu phái võ Hạnh Hoa thôn:

– Bá phụ có linh thiêng xin phù trợ cho con được bình tĩnh để hạ kẻ thù ngạo mạng dám khinh thường bá phụ.

Nàng hét lên một tiếng chấn động vũ trường rồi hươ kiếm chém vào đầu kẻ địch.

Kỳ Phúc vội vàng đưa đoản đao lên đỡ. Hai người đều giật lùi trở lại.

Kỳ Phúc chồn cả cánh tay. Hắn còn khảo sát lại thanh đao thì Hoa Mai đã chém vào hạ bộ của hắn. Đường kiếm đi quá nhanh, Kỳ Phúc kinh hãi vội mình lên tránh rồi chém xuống đầu thiếu nữ. Hoa Mai hụp đầu xuống loang kiếm lên khỏi đầu đỡ bật thanh đao. Kỳ Phúc loạng choạng suýt té vì mất thăng bằng.

Hắn không dám khinh thường, nhảy ra phía sau thủ thế để định thần nhìn kỹ đường kiếm của Hoa Mai.

Thiếu nữ không đuổi theo nữa. Nàng chống kiếm nhìn hắn mỉm cười, nét mặt vẫn đẹp như hoa, không hề lộ chút nhọc mệt nào:

– Kìa hảo hán, có giao đấu nữa chẳng hay chỉ muốn làm kẻ thất phu hèn nhất.

Kỳ Phúc gầm lên một tiếng, múa tít thanh đao biến ra muôn ngàn ánh sáng định làm hoa mắt Hoa Mai.

Thiếu nữ cười:

– Kỳ Phúc. Đừng làm trò khỉ nữa. Hãy ránh mà giữ mình.

Nàng nói xong phóng mình tới trước, thanh kiếm trên tay bay vun vút làm thành một vòng sáng xanh ngọc bọc quanh mình. Thân thể yêu kiều mảnh mai của thiếu nữ cơ hồ như tan biến đi mất.

Hảo hán mặt hiểm ác định dùng đường đao “Vạn quang” làm cho Hoa Mai mất bình tĩnh, không ngờ bị nàng thu hồn bằng đường kiếm kỳ dị, nhìn đâu cũng thấy một màu xanh. Hắn thu đoản đao quay về một thế thủ định tâm, mở mắt thật kỹ đường kiếm của Hoa Mai.

Nó không hiểm độc, không bày ra nhiều thế giết người, song nó cứ xoay tròn, nhìn mãi tai ù lên, đầu choáng váng.

Kỳ Phúc kinh hoảng biết gặp nguy hiểm vì kiếm thuật của thiếu nữ hơn hẳn hẳn một bậc, chần chờ lâu sẽ có hại nên hắn liền tấn công, chém bổ vào cái vòng ánh sáng xanh ấy. Thanh đao bạt mạnh như chạm phải bức tường sắt, hất Kỳ Phúc té nhào vào góc đài.

– Xin mời hảo hán thử thêm lần nữa.

Hoa Mai cười lên khanh khách.

Kỳ Phúc hổ thẹn vô cùng. Trong lúc ấy chư vị anh hùng đều kinh hãi nhìn nhau thầm hỏi không biết Hạnh Hoa Mai đã dùng đường kiếm gì ghê gớm đến vậy. Đẳng kia, Tiêu Hà điềm nhiên vuốt râu cười.

Đấy là đường kiếm bí truyền của lão hiệp tên gọi là “Thu Hồn kiếm” mà ông đã dày công tìm tòi luyện tập trên hai mươi năm trời mới đầy đủ các thế giữ mình và tiêu diệt kẻ thù dễ dàng. Cái đặc biệt của đường kiếm “Thu Hồn” là chỉ cần múa kiếm mà kẻ địch ngất ngây phải chịu từng phục.

Hoa Mai muốn kết thúc mau trận giao đấu để làm mất mặt bọn hào kiệt đến Chiêu Anh quán nên mới dùng đến thế kiếm ấy.

Kỳ Phúc đứng trên đài lúng túng sợ hãi, loạng choạng không biết phải tấn công vào đâu. Một lúc sau, hắn hết thấy đường, đôi mắt hoa lên mù mịt.

Hoa Mai thấy kẻ địch trong tình thế như vậy đắc ý cười vang.

Nàng đâm ra tự phụ hơn, tay vẫn không ngừng múa kiếm để đàn áp Kỳ Phúc, nàng lại thách đố toàn thể anh hùng:

– Đã hai hảo hán thượng đài, chẳng hay trong chư vị còn bậc kỳ tài nào nữa chăng.

Vũ trường im phăng phắt, chỉ nghe tiếng kiếm bay vun vút trên mặt đài.

Hoa Mai bỗng cất tiếng làm cho Tiêu Hà lão hiệp hồn phi phách tán:

– Nếu đánh từng người, chư vị sợ không thắng nổi, xin mời tất cả cứ tự tiện thượng đài, bao nhiêu thiếp cũng xin hầu.

Lời nói của nàng vừa dứt, vũ trường xôn xao chấn động.

Họ không ngờ Hoa Mai dám khinh thường anh hùng hào kiệt đến như vậy.

Bị nhục chung toàn thể anh hùng đều tức giận, gầm gừ, có tiếng thét vang:

– Chư vị còn chần chừ gì nữa. Dù có chết chúng ta cũng phải lên đài để cho “Con bé” hết xác xược.

Lão hiệp Tiêu Hà thấy mình không thể đứng yên được nữa. Phải làm thế nào ngăn cản trận đánh để cứu Hoa Mai. Nếu nàng có mệnh hệ nào thì bọn đồ đệ của phái võ Hạnh Hoa thôn sẽ tóa ra tiêu diệt bọn anh hùng hào kiệt và Chiêu Anh quán từ đây sẽ là nơi thù nghịch của hiệp sĩ bốn phương.

Tiêu Hà bỗng nhớ đến Vũ Anh Kiệt. Nếu chàng chậm trễ không ra mắt, chắc chắn khó giữ được sự đoàn kết giữ các hiệp sĩ trong nước để lo đánh đuổi quân Hán triều.

Nhưng trong giờ phút náo loạn này, Anh Kiệt vẫn biệt tăm.

Chư vị anh hùng đều tuốt kiếm cầm tay quyết thượng đài liều một trận mất còn với Hạnh Hoa Mai.

Thiếu nữ nhìn rõ tình thế nên càng cố sức hạ Kỳ Phúc. Tên hảo hán bây giờ đã đỡ dần hết, đôi mắt gần như mất hết sinh lực chỉ còn lo chống đỡ cầm chừng.

Hoa Mai liền dừng tay, phóng mình lên không, loang kiếm kết liễu đời tên khốn kiếp dám xúc phạm oai danh của Vũ Anh Tùng.

Tiêu Hà kinh hoảng rú lên:

– Hoa Mai! Hoa Mai!

Thiếu nữ như không nghe tiếng thét, vung kiếm lấy đầu kẻ địch.

Bọn hiệp sĩ ùn ùn tràn tới la hét vang trời.

Tiêu Hà lão hiệp vội nhún mình nhảy vọt lên đài hươu trường thương để cứu Kỳ Phúc.

Song từ trên đài, một tiếng “Kểng” phát ra làm cho mọi người giật mình dừng lại.

Lưỡi kiếm của Hoa Mai bị đánh bật ra, thiếu nữ lộn nhào sang bên cạnh, ê ẩm cả cánh tay.

Từ đâu, một chàng thanh niên mặc toàn màu đỏ bao mặt kín mít, vọt hiện ra.

Kỳ Phúc thấy có người tiếp sức, xông vào toan giết chết Hoa Mai nhưng chàng hiệp sĩ bao mặt đã nói to lên:

– Kìa hảo hán. Đã không hạ được nàng thì xin nhường cho đệ giao đấu chứ.

Hiệp sĩ vừa lên tiếng thì Tiêu Hà lão hiệp tươi ngay nét mặt, xoay mình nhảy xuống đài, trở về chỗ cũ. Bọn hiệp sĩ hoan hô ầm ĩ, giữa lúc Kỳ Phúc xấu hổ xuống đất lẩn vào đám đông.

Hoa mai đã bò dậy và nhìn hiệp sĩ bí mật, không khỏi ngạc nhiên. Lần chạm kiếm vừa rồi cũng đủ cho thiếu nữ biết mình gặp phải một tay kiếm hiệp kiêu kỳ.

Và nàng không khỏi lấy làm lạ, tại sao thúc phụ vừa thượng đài, thấy bóng chàng hiệp sĩ bao mặt đã thối lui.

Có điều bí ẩn chẳng.

Hiệp sĩ là ai. Tại sao chàng lại giấu mặt.

Thốt nhiên, Hoa Mai nhớ đến chàng thanh niên lúc sáng vừa mới đến quán Chiêu Anh, người mà thúc phụ của nàng rất nể phục.

Có phải chàng đây chẳng.

Hoa Mai còn đang phân vân với nhiều ý nghĩ thì hiệp sĩ đã hỏi:

– Thế nào cô nương. Đài này mở rộng từ hàng hiệp sĩ đến kẻ thất phu đều giao đấu được. Chẳng hay tôi có được hân hạnh chẳng.

Thiếu nữ biết kẻ lạ mặt muốn trêu chọc mình nên càng cố giữ bình tĩnh vì biết rõ đây không phải là kẻ đối địch bình thường.

Nàng uốn vòng lưỡi kiếm quanh mình, miệng hoa nở một nụ cười hòa nhã:

– Rất hân hạnh được hầu hiệp sĩ. Xin người cho thiếp được biết cao danh, quý tánh

Một giọng cười giòn tan phát ra:

– Hà! Hà! Sá gì tên mọn, chỉ làm bẩn tai mà thôi. Đối với cô nương, bốn phương hào kiệt có ra gì, tôi là một người trong số ấy.

Trong câu đối đáp nào, hiệp sĩ cũng cố tình trêu chọc, dè bẹp lòng kiêu hãnh của Hoa Mai khiến cho nàng tức giận bao nhiêu thì bọn anh hùng hào kiệt dưới chân đài lại ưa thích bấy nhiêu.

Họ hoan hô vang dậy để nung sôi lòng hăng hái của chàng hiệp sĩ vô danh mà tưởng lầm vì danh dự chung lên đài rửa nhục.

Nhiều người chú ý đến thái độ của Tiêu Hà lão hiệp.

Người vẫn điềm nhiên như không có việc gì xảy ra và đăm đăm nhìn lên đài, thỉnh thoảng lại mỉm cười một mình.

Bọn anh hùng hào kiệt quả tình không thấu được điều nghĩ ngợi trong lòng người.

Trên kia, Hoa Mai đã tức giận lắm rồi không còn giữ vẻ tự nhiên được nữa.

Mặt hoa cau lại, mày liễu cong lên, xem thấy nàng đẹp hơn bội phần. Nàng quắc mắt nhìn chàng hiệp sĩ vô danh cất tiếng:

– Đã vậy, xin mời hiệp sĩ ra tay.

Hiệp sĩ vô danh lùi lại hai bước cất tiếng nói vẫn điềm đạm như trước:

– Hã khoan. Trước tiên, xin phiến cô nương cho tôi nói vài lời.

– Hiệp sĩ cứ tự nhiên.

– Đúng theo lời tuyên bố của Tiêu Hà lão hiệp thì đây là một cuộc tranh tài,

đấu sức hòa hiếu, cốt chọn người tài giỏi nhất. Nhưng sau hai trận giao tranh tôi đều thấy các hào kiệt và cô nương quả tình muốn giết hại lẫn nhau để phục hận. Sự hận thù gây ra, có phải vì tánh kiêu kỳ của cô nương.

Hoa Mai quắc mắt lên trước những lời xúc phạm ấy. Dưới chân đài, bọn anh hùng hào kiệt vỗ tay reo hò vang dậy.

– Cô nương chớ giận, cho tôi hết lời đã. Cô nương khinh khi anh hùng hào kiệt đến Hạnh Hoa thôn đã chiêm bái mộ hiệp sĩ Vũ Anh Tùng thật đáng trách. Chúng tôi đến xứ này để tưởng nhớ một người mà bốn phương thiên hạ đều trọng vọng không vì tài mà vì đức độ: Biết liệu mình tế khốn phò nguy, lập nên phái võ để diệt cường hào ác bá, cứu giúp kẻ cô thế, lỡ đường. Nào chúng tôi có mong đến đây để hơn thua với cô nương đâu mà phải lựa người tài giỏi...

Hiệp sĩ bịt mắt nói đến đây như nghẹn ngào trong cổ họng. Khấp mặt anh hùng hào kiệt nghe nhắc đến Vũ Anh Tùng đều xúc động bàng hoàng.

Hoa Mai vẫn im nét mặt lạnh như tiền. Lần thứ nhất trong cuộc đời nàng mới bị hạ nhục đến dường ấy.

Thấy trên gương mặt Hoa Mai không lộ chút gì cảm xúc, hối hận, trước những lời phải lẽ ấy, hiệp sĩ khẽ thở dài. Người ngừng một chút rồi tiếp:

– Cô nương có biết đâu thuở người còn sống, anh hùng hào kiệt trong nước đều đoàn kết chặt chẽ nên dù gặp những thử thách bất kỳ, Chiêu Anh quán vẫn toàn thắng. Ngày nay thì khác hẳn. Nếu lỡ ra bọn võ sư Mông Cổ cùng các môn đồ triều Hán đến đây, liệu phái võ Hạnh Hoa thôn có còn quy tụ được bốn phương hào kiệt về tiếp tay với mình nữa chăng. Tôi chắc chắn là không! Vì cô nương, chính cô nương đã làm mất lòng hết cả rồi...

Người bịt mắt bỗng cười gằn:

– Hừ! Chừng ấy một mình cô nương dù tài ba xuất chúng cũng không thể đương đầu nổi. Bởi thế mà ta cần đoàn kết, yêu thương nhau như ruột thịt để sống chết có nhau trong giờ phút nguy biến đó.

Hoa Mai không chịu đựng được trước những câu dạy đời ấy nữa, nàng quát to:

– Thôi, đừng nhiều lời. Có liệu thắng được ta thì giao đấu. Bằng không nhường cho kẻ khác.

Dưới chân đài, Tiêu Hà lão hiệp lắc đầu lắc bả:

– Hiệp sĩ ra tài đi! Đừng nhiều lời với con bé ấy nữa, vô ích!

Hiệp sĩ bao mặt vẫn điềm nhiên đáp lời:

– Tôi nói nhiều là để cô nương hối ngộ. Làm người không nên quá kiêu căng, chỉ có hại mà thôi. Nhất là người trong phái võ Hạnh Hoa thôn lại cần phải nhã nhặn, khiêm tốn để là gương cho anh hùng hào kiệt. Thế mới khỏi phụ lòng Vũ hiệp sĩ nơi suối vàng. Tài giỏi không chưa đủ, cần phải có đức mới được người

mến chuộng.

Chàng ngừng lại cất tiếng cười ngạo mạng:

– Mà thật ra, ở trên đời này, người tài giỏi không thiếu gì, song người có đức rất hiếm hoi. Chính vì cô nương sống mãi ở xó nhà ít gặp bậc kỳ tài nên sinh lòng kiêu căng đó thôi.

Hoa Mai quá giận, mất hết bình tĩnh:

– Im đi! Ta không muốn nghe nữa! Nhà ngươi có chịu giao đấu chẳng.

Hiệp sĩ lộ vẻ bực tức vì tánh tình gàn dở của Hoa Mai, nhưng cũng đáp:

– Bây giờ thì tôi không cần phải nói thêm nữa. Xin mời cô nương...

Chàng nói xong, tra kiếm vào vỏ, khoanh tay trước ngực.

Diễn vũ trường xôn xao chấn động. Cả Tiêu Hà lão hiệp cũng phải ngạc nhiên không hiểu chàng hiệp sĩ bao mặt kia định giở trò gì.

Trên đài, Hoa Mai cất tiếng hỏi:

– Người định giao đấu bằng quyền thuật ư.

– Vâng. Nhưng cô nương có quyền dùng kiếm thuật. Nếu hạ được tôi, không nói làm gì. Bằng cô nương bị đánh bại, tôi chỉ xin một điều.

– Điều gì.

– Cô nương phải đứng giữa đài nhân danh người trong phái võ Hạnh Hoa thôn xin lỗi tất cả anh hùng hào kiệt và phải hứa bỏ hẳn tính “Kiêu căng đáng khinh bỉ” mà người hiệp sĩ không được quyền có.

Hoa Mai cười gằn:

– Hừ! Sao ngươi khinh tài ta đến thế. Bộ hết muốn sống rồi ư.

– Cô nương cứ hứa một lời giữa mặt chư vị anh hùng.

Hoa Mai suy tính. Nếu được vậy còn gì bằng: Kiếm thuật của kẻ vô danh kia hẳn là cao diệu lắm, muốn thắng được hẳn không phải chuyện dễ. Chi bằng theo lời cam kết, dù quyền thuật của hẳn có tuyệt luân đi nữa cũng không thể hơn kiếm thuật của nàng.

Hoa Mai ngược nhìn bốn phía diễn vũ trường cất tiếng:

– Tôi xin giữ lời cam kết.

Hiệp sĩ bao mặt xoa tay, lộ vẻ sung sướng.

Bọn hiệp sĩ dưới chân đài đều bằng lòng nhưng không khỏi hồi hộp cho trận giao đấu sắp diễn ra.

Họ đã được chứng kiến tài nghệ tuyệt luân của Hoa Mai khi đánh với hai anh em Kỳ Hồ và Kỳ Phúc. Liệu chàng hiệp sĩ vô danh kia có thắng được chẳng.

Những lời ương ngạnh của chàng rất lý thú. Song “Nói hay” là một việc mà

“Giao đấu' là một việc khác.

Chính Tiêu Hà lão hiệp cũng không được yên tâm. Người biết chắc hiệp sĩ bao mặt kia là Vũ Anh Kiệt nhưng đã bao năm qua, người nào rõ được tài nghệ của chàng tiến tới đâu.

Liệu có hơn Hoa Mai được chăng.

Nếu Anh Kiệt thắng Hoa Mai thì mọi việc điều yên: Anh hùng hào kiệt sẽ thỏa lòng tự ái, mối hiềm khích vừa chớm nở giữa họ và phái võ Hạnh Hoa thôn tự đứng sẽ được xóa bỏ.

Và khi mà họ biết rõ đã cứu danh dự họ, trừng trị tách kiêu kỳ của Hạnh Hoa Mai là con ruột của hiệp sĩ Vũ Anh Tùng thì họ sẽ kính phục Anh Kiệt đến bậc nào. Từ đây, còn lo gì anh hùng hào kiệt trong nước quy tụ về Hạnh Hoa thôn để chờ ngày tiếp tay với các lão quan đánh đuổi quân Hán vừa tràn sang Phiên Ngưng. Còn nếu Anh Kiệt bại trận...

Tiêu Hà lão hiệp còn đang nghĩ vẫn vợ thì trên đài Hoa Mai đã vung kiếm múa vun vút trong gió, chém bổ vào đầu Anh Kiệt.

Bao nhiêu cặp mắt đều nhìn lên đài để xem trận thư hùng quyết định.

Trước sự tấn công ồ ạt như vũ bão của Hoa Mai, Anh Kiệt tức chàng hiệp sĩ bao mặt, vẫn điềm nhiên tránh né.

Chàng nhanh nhẹn vô cùng, tấn thối vùn vụt như một cái bóng, khiến Hoa Mai tức uất người lên, dùng hầu hết những thế võ hiểm độc vẫn không hạ nổi được chàng.

Thiếu nữ có ngờ đâu, Anh Kiệt là người chung phái võ, những đường kiếm mà Hoa Mai đã học được của các kiếm khách Hạnh Hoa thôn, Anh Kiệt đã thuộc nằm lòng từ khi còn nhỏ.

Trong trận giao đấu, Hoa Mai bày ra thế kiếm là Anh Kiệt đã thấu hết cách tráo trở để thoát nguy.

Hoa Mai nào rõ được điều đó, khiếp sợ đến toát mồ hôi. Nàng không còn dám khinh thường kẻ địch nữa, cố giữ mình chặt chẽ từng ly và quyết hạ cho được chàng hiệp sĩ bí mật.

Lúc bấy giờ dưới chân đài, các hiệp sĩ đều vui mừng hoan hô nhiệt liệt.

Hoa Mai càng lúc càng bối rối hơn. Nàng không còn chủ động được tình thế.

Biết gặp cơn nguy, thiếu nữ vụt đổi lối đánh. Nàng mở rộng đường kiếm, chém vun vút bốn phía khiến Anh Kiệt giật mình vọt ra xa.

Hoa Mai không đuổi theo chàng, trái lại chỉ quay tít dưới lưỡi kiếm bọc quanh mình, mỗi lúc một nhanh biến ra những vòng ánh sáng xanh ngời, rục rịch dưới ánh đèn.

Anh Kiệt điềm nhiên khoanh tay lại nhìn những vòng kiếm tuyệt diệu ấy.

Bọn hiệp sĩ dưới chân đài bỗng im lặng. Họ biết Hoa Mai đang dùng đến đường kiếm bí truyền lúc này đã hạ được Kỳ Phúc.

Lão hiệp Tiêu Hà cũng bắt đầu lo ngại. Đường “Thu Hồn kiếm” người tìm ra khi Anh Kiệt rời Hạnh Hoa thôn, chắc chắn chàng không hiểu thấu sự lợi hại của nó, liệu có thể thoát nguy chăng. Thấy chàng vẫn cứ đứng lặng nhìn Hoa Mai múa kiếm, lão chết điếng trong lòng, chỉ trong phút chốc, Anh Kiệt sẽ mờ mắt và choáng váng ngất đi.

“Thu Hồn Kiếm” ghê sợ lắm, từ xưa nay chưa ai phá nổi. Các tay lão hiệp cùng phái võ như sư Lý Biểu, Đề Đốc Hoàng Quốc Kính, Liêu Cốc đạo nhân... Là chưa có dịp thử tài, Tiêu Hà vẫn tiếc mãi.

Hoa Mai luyện đường kiếm “Thu Hồn” tuy chưa đúng mức tuyệt kỹ nhưng cũng đủ hạ được những bậc kỳ tài trong thiên hạ. Thế nên bao nhiêu hy vọng trong lòng Tiêu Hà lão hiệp đặt vào Anh Kiệt đều tiêu tan hết.

Bỗng từ trên đài, Anh Kiệt cất tiếng cười ngạo nghễ:

– Ha, ha. Cô nương đã dùng đến “Thu Hồn kiếm” rồi ư. Sao nữ nhân tâm, đến như vậy. Cô nương đã lầm. “Thu Hồn kiếm” có nghĩa gì đối với những người luyện “Nhân quan” đến mức cao diệu.

Anh Kiệt dám nói thế vì lúc này khi Hoa Mai dùng đường kiếm bí truyền hạ Kỳ Phúc chàng đã thấu hiểu sự lợi hại của nó.

Lúc này ở Phiên Ngưng, Hoàng Đề Đốc đã dạy chàng luyện “Nhân quan” rất kỹ, bằng bốn năm trời, để phòng khi gặp bọn tả đạo bàng môn chuyên dùng pháp thuật hại mình. Nhờ thế đôi mắt của Anh Kiệt sáng long lanh như sao, tinh tế lạ thường, không vật gì có thể làm mờ đi được.

Đằng kia, Hoa Mai vẫn xoay tròn thanh bảo kiếm bọc quanh mình và cái vòng tròn xanh ngời ấy bắt đầu lăn theo bước chân của thiếu nữ dần về phía Anh Kiệt.

Rồi bất ngờ chiếc vòng kia vụt biến thành luồng ánh sáng dài, quán ngang đầu Anh Kiệt.

Nhiều tiếng rú khủng khiếp phát ra từ chân đài.

Đường kiếm “Thu Hồn” đi nhanh hơn một cái chớp mắt nên các hiệp sĩ đều tin chắc Anh Kiệt đã tử thương.

Hãi kinh, Tiêu Hà lão hiệp phóng lên đài để cứu cháu, nhưng vừa khi ấy, một giọng cười kinh dị cất lên:

– Ô! Hoa Mai! Sao nữ hạ độc thủ như vậy. Hà. Hà.

Như một cái bóng ma, Anh Kiệt đứng sừng sững bên kia góc đài, giữa sự kinh ngạc của mọi người và sự sợ hãi của Hoa Mai.

Diễn vũ trường lặng im một phút rồi tiếng hoan hô lại vang lên. Không một ai có thể tưởng tượng rằng Anh Kiệt thoát chết.

Hoa Mai ngẩn ngơ vì nàng đã cố sức dùng đến thế kiếm cuối cùng của “Thu Hồn kiếm” mà vẫn không hạ nổi chàng hiệp sĩ bí mật.

Thiếu nữ mất hết bình tĩnh, tay cầm kiếm không còn vững vàng nữa. Nàng thấy rõ kẻ địch tài giỏi hơn mình gấp bội thì còn giao đấu làm sao được nữa.

Chàng chỉ dùng quyền thuật mà tất cả thế kiếm của Hạnh Hoa thôn không khuất phục nổi, nếu chàng có báu kiếm trong tay chắc Hoa Mai chắc phải bỏ thây trên đài.

Thấy thái độ của Hoa Mai, Tiêu Hà lão hiệp nghĩ rằng đã đến lúc cần phải lên tiếng hòa giải đôi bên, để giữ cho nàng khỏi quá xấu hổ đi đến chỗ liêu lĩnh được.

Chừng đó vì danh dự của phái võ, bọn đồ đệ của người làm càn, không thể nào tránh được cuộc xô xát

Lão hiệp vừa bước ra khỏi đài thì bọn anh hùng hào kiệt nhốn nháo cả lên.

Anh em Kỳ Hồ, Kỳ Phúc thừa dịp lên tiếng phản đối:

– Lão hiệp không được vị tình riêng. Chúng tôi không để tự do đàn áp đâu.

Nhất là Kỳ Hồ, hấn cố tình gây chia rẽ giữa phái võ Hạnh Hoa thôn và chư vị anh hùng, nên lên giọng ngạo mạn:

– Các bạn! Chúng ta đã bị nhục nhiều lần. Phải tiếp tay với hiệp sĩ bí mật bắt Hạnh Hoa Mai trị tội! Ai can thiệp, nhất định chẳng dung tha!

Diễn vũ trường Chiêu Anh quán chấn động.

Hoa Mai lo sợ nhìn thúc phụ, trong lúc Tiêu Hà lão hiệp giận đến xám mặt. ông không ngờ bọn Kỳ Hồ, Kỳ Phúc khinh thường ông đến thế.

Anh Kiệt bước đến sát bên ông bảo nhỏ:

– Thúc phụ hãy thận trọng! Bọn Kỳ Hồ, Kỳ Phúc cố tình ly gián chúng ta! Đừng nóng giận mắc lừa bọn chúng. Mọi việc cứ để mặc cháu.

Hoa Mai thấy rõ hành động của chàng hiệp sĩ bí mật và Tiêu Hà lão hiệp, trong lòng không khỏi ngạc nhiên. Nhưng nàng không hiểu được họ trao đổi với nhau những gì.

Bỗng dưng Anh Kiệt quay nhìn bốn phía, đưa tay ngăn mọi người bớt xôn xao, rồi cất tiếng:

– Chư vị anh hùng hãy nghe tôi nói. Đừng xôn xao làm mất tình giao hữu giữa chúng ta và phái võ Hạnh Hoa thôn, một phái võ mà từ bao nhiêu năm trời toàn thế anh hùng hào kiệt trong nước đều xem những người cầm đầu như bậc đàn anh.

Ngưng lại một phút, chàng tiếp:

– Đây là cuộc giao tranh thử tài sức chứ không phải để giết hại lẫn nhau. Hoa Mai kêu hãnh thách đố toàn thể anh hùng hào kiệt làm phật lòng chư vị, chính người trong phái võ cũng tức giận. Chúng ta không nên vì chuyện nhỏ nhặt đó mà

làm mất lòng người trên trước.

Kỳ Hồ đứng lên chống lại ngay:

– Hiệp sĩ không biết, chứ chính Tiêu Hà lão hiệp cầm đầu cho Hạnh Hoa Mai làm nhục bọn ta! Phái võ Hạnh Hoa thôn không đáng hưởng dẫn hàng võ hiệp trong nước nữa.

Anh Kiệt nhã nhận đáp:

– Hảo hán không nên quá nóng giận, mà nói những lời xúc phạm, mang tội với lão hiệp. Ta đã mang danh Hiệp sĩ, luôn luôn thẳng thắn, bỏ hiềm thù nhỏ nhen đi.

Bàn tay năm ngón còn có ngón ngắn, ngón dài, không một phái võ nào từ xưa nay mà mọi người đều hoàn toàn hết được. Một mình Hoa Mai lầm lỗi, không thể buộc tội cho cả phái võ Hạnh Hoa thôn!

Còn bảo rằng phái võ Hạnh Hoa thôn không xứng đáng đứng đầu hàng võ hiệp trong nước, thử hỏi phái nào xứng đáng hơn.

Chư vị anh hùng đều im phăng phắc, chỉ có mình anh em Kỳ Hồ, Kỳ Phúc là vô cùng bất mãn, song chúng đã thấy rõ tài nghệ của “Hiệp sĩ bí mật” nên chưa dám tỏ vẻ gì khác lạ.

Qua cơn xáo trộn, tâm thần mọi người bình lặng xuống và họ đều nhận thấy lý lẽ của chàng hiệp sĩ bí mật kia là xác đáng.

Bầu không khí đã im ỉu. Anh Kiệt quay sang Hoa Mai bảo:

– Cô nương nên giữ y lời hứa. Hãy xin lỗi mọi người đi để dẹp dạ toàn thể anh hùng hào kiệt, xin giữ tình hòa hiếu như xưa.

Hoa Mai đã chú ý từng cử chỉ của Anh Kiệt và nàng càng nghi ngờ hơn: Vì sao chàng lại bênh vực thúc phụ của nàng, cố giữ bọn anh hùng hào kiệt từng phục trở lại phái võ Hạnh Hoa thôn.

Nhất định chàng hiệp sĩ kia có liên quan mật thiết với gia đình nàng.

Thấy Hoa Mai đứng chần chờ, Anh Kiệt thở dài nói nhỏ như cốt cho mình nàng nghe:

– Tôi thật không ngờ cô nương tàn tệ đến như vậy. Một mình đã làm mất thanh danh cả một phái võ mà từ bao năm trời, hàng trăm hiệp sĩ không màn sống chết để tạo thành. Đến giờ này cô nương vẫn chưa biết lỗi với người xưa.

Thiếu nữ nhìn chàng hiệp sĩ với đôi mắt buồn thăm thẳm. Không hiểu nàng đau khổ vì bị nhục hay vì hối hận ăn năn.

Trên mặt nàng bây giờ mất hết vẻ kiêu kỳ, hàng mi cong theo mắt phượng chột buông xuống, đôi má đỏ hây hây, đôi môi rung rung như sắp nói một điều gì.

Tự dưng Anh Kiệt thấy lòng mình rung động trước khuôn mặt xinh tươi của thiếu nữ vừa thoáng hiện lên nét dịu hiền.

Tiêu Hà lão hiệp từ nãy giờ vẫn im lặng đứng bên góc đài.

Sự tức giận lắng xuống dần, sau những lời phân trần hợp lẽ của Anh Kiệt. Tuy nhiên, lão hiệp vẫn đưa mắt dò xét hành động của hai tên Kỳ Hồ, Kỳ Phúc.

Đến lúc Anh Kiệt thốt lên những lời thống thiết với Hoa Mai, lão hiệp quắc mắt nhìn cháu:

– Hoa Mai.

Thiếu nữ không đáp, từ từ bước ra giữa đài, nét mặt đượm đầy vẻ đau khổ.

Nàng cất tiếng:

– Chư vị bỏ lỗi cho... Từ nay Hoa Mai này không còn dám kiêu căng nữa.

Anh hùng hào kiệt đều thỏa dạ hoan hô tinh thần hiểu biết của thiếu nữ, giữa lúc anh em Kỳ Hồ, Kỳ Phúc tức giận bỏ đi.

Hành động của chúng không hề lọt qua mắt Tiêu lão hiệp.

Trước sự khoan hồng của toàn thể anh hùng, Hoa Mai xúc động vô cùng và quá xấu hổ, nàng nhảy vọt xuống đài lẫn vào Chiêu Anh quán.

Tiêu Hà lão hiệp và Vũ Anh Kiệt vui mừng vì họ đã hành động đúng kế hoạch định trước: Sửa tánh Hoa Mai và giữa được niềm hòa khí với chư vị anh hùng.

Bỗng từ dưới đài có tiếng cất lên:

– Hoa Mai nữ hiệp đã sửa lỗi mình, xin hiệp sĩ ra mặt để anh em biết qua danh tánh.

Anh Kiệt nhìn xuống đài, suy nghĩ một lúc rồi nói:

– Cám ơn chư vị. Tôi từ Phiên Ngưng đến đây, trong mình mang sứ mệnh nặng nề, nên chưa tiện ra mặt, chỉ xin báo tin cho toàn thể anh hùng được biết: Nước ta sắp đến hồi nguy biến, quân Hán đã vượt qua biên giới từ mấy hôm nay!

Diễn vũ trường xông xáo trước tin ấy:

– Trời ơi! Có thể như vậy sao.

– Bây giờ làm thế nào.

Anh Kiệt đợi cho mọi người dịu bớt xuống, mới tiếp lời:

– Chúng ta là những hiệp sĩ, lòng yêu nước phải đặt lên hàng trên hết. Nghe tin chẳng lành, tôi vội vã về đây để gặp các bạn. Không ngờ chư vị đang bận vì những hiềm khích nhỏ nhen nên chưa nói được. Đến giờ này...

Có tiếng nói to lên, cắt ngang lời Anh Kiệt:

– Bây giờ nên hành động ngay đi hiệp sĩ! Chúng ta kéo rốc về Phiên Ngưng.

Biết mọi người đều tin tưởng vào mình, nhưng Anh Kiệt vẫn thận trọng e dè vì biết đâu trong đám hào kiệt lại có tay sai của Cù Thái Hậu. Chúng biết được tung tích chàng và kế hoạch sắp thi hành thì nguy hiểm lắm! Phải dò xét từng người

trước đã! Anh Kiệt nghĩ thâm như vậy nên vội đáp:

– Chúng ta chưa có thể hành động ngay được. Phải chờ tin tức ở Phiên Ngưng thành Tôi chỉ mong mỗi các bạn tin cẩn nơi tôi và chúng ta sẽ bàn chuyện này, một ngày khác kỹ càng hơn. Bây giờ tôi xin các bạn đừng rời khỏi Hạnh Hoa thôn.

Tiêu Hà lão hiệp chắc chắn sẽ giúp đỡ nơi ăn chốn ở cho mọi người.

Cả bọn lên tiếng:

– Chúng tôi đồng ý nếu lão hiệp sĩ không hẹp lượng.

Tiêu Hà cất tiếng:

– Được rồi, chớ vị chớ lo! Chiêu Anh quán là của tất cả hào kiệt yêu nước. Chớ vị cứ tự nhiên!

Anh Kiệt bỗng nói:

– Bây giờ tôi xin từ giã chớ vị anh hùng hào kiệt và hẹn gặp lại nay mai.

Chàng nói xong buông mình xuống đất, chạy vụt đi, lẩn vào trong đêm. Tất cả hiệp sĩ nhìn theo thâm cảm phục con người kỳ diệu ấy.

Tiêu Hà lão hiệp bỗng phân vân, không hiểu vì sao Anh Kiệt cứ muốn ẩn mặt với mọi người. Biết rõ chàng là con của hiệp sĩ Vũ Anh Tùng, bọn hào kiệt càng quý mến đến đâu. Ông không hiểu được chàng ẩn mặt với dụng ý nào khác.

Lão hiệp từ từ bước xuống đài trong lòng hoang mang nhiều thắc mắc. Giữa lúc ấy các hiệp sĩ bước đến chào ông để về phòng riêng.

Đêm đã hầu tàn...

Nắng hửng lên, màu sáng đẹp, khắp thôn Hạnh Hoa tưng bừng náo nhiệt, chào đón bình minh.

Mọi người rộn ràng trong công việc hàng ngày. Đâu đó có tiếng hò lãnh lót của những nàng thôn nữ trong rẫy sắn, nương khoai hòa lẫn với tiếng hát quay tơ dệt lụa dưới mái những ngôi nhà trong vườn vắng.

Bình minh về mang lại vui tươi cho cuộc đời.

Tuy nhiên vào giờ đó, Chiêu Anh quán trái lại im không một tiếng động, khắp nơi vắng bật tiếng cười nói, tiếng chén đĩa chạm nhau. Mọi người đều say sưa trong giấc ngủ sau đêm dự cuộc tranh tài thử sức.

Riêng Hạnh Hoa Mai không tài nào nhắm mắt được dù rất mệt nhọc sau ba trận giao phong liên tiếp. Sáng mờ mờ, nàng đã thơ thẩn ra phía sau vườn trong lòng nặng nề với nhiều ý nghĩ đầu đầu.

Nàng đã trải qua một đêm nhọc nhã vô cùng, tánh kiêu hãnh gần như mất hẳn mà trong lòng bây giờ chứa đựng một sự xấu hổ không bờ bến.

Đã lớn tiếng khinh khi anh hùng trong thiên hạ bị chàng hiệp sĩ vô danh đánh bại thử hỏi Hoa Mai còn mặt mũi nào ở lại Hạnh Hoa thôn. Rồi đây nhìn lại mặt mọi người.

Nàng nghĩ kỹ rồi, nhưng đến giờ này vẫn chưa biết phải về đâu. Thân gái một mình xa nhà là một bước khó khăn, bây giờ lại phải sống một cuộc đời giang hồ phiêu bạt, trong người nàng không một chút kinh nghiệm làm sao phấn đấu được với đời.

Từ trước đến nay, nàng vẫn tin tưởng vào tài nghệ của mình có thể thu phục thiên hạ nhưng nàng đã thấy rõ mình lầm.

Thiên hạ còn thiếu chi kẻ anh tài.

Chính chàng hiệp sĩ bí mật kia cũng đã nói nàng là ngày đêm lẩn quẩn ở xó nhà, không gặp được những bậc kỳ tài, nên trong lòng sanh kiêu hãnh.

Nghĩ đến chàng hiệp sĩ bí mật, Hoa Mai chưa hết phân vân.

Chàng là ai. Từ đâu đến đây. Tại sao chàng bệnh vức phái võ Hạnh Hoa thôn và có vẻ thân thiện với thúc phụ của nàng như vậy. Chàng ta có vẻ là người thân thuộc với gia đình nàng sao lại đi hạ nhục nàng thái quá trước chỗ đông người.

Hoa Mai nhớ lại lúc nàng đem hết tài kiếm thuật quyết hạ chàng nhưng nàng không thắng nổi, nàng đứng trơ trên giữa đài, tay run run mà xấu hổ vô cùng.

Tại sao chàng không giết mình đi có phải hơn không. Nàng đã nhủ thầm như vậy!

Một điều Hoa Mai rất phân vân. Tại sao với tài nghệ tuyệt luân ấy chàng không ra mặt, xưng danh tánh để được mọi người tán thưởng và được khắc tên bảng đồng treo trước cửa Chiêu Anh quán.

Nhưng càng nghĩ sâu hơn nàng cảm phục tánh tình khiêm nhường của chàng. Bao lời nói của thanh niên lúc giao đấu, Hoa Mai gác bỏ ngoài tai, nhưng đến giờ này, tự dưng nó trở lại với nàng một cách rõ ràng:

– “Tôi nói nhiều là cốt để cho cô nương hối ngộ. Làm người không nên quá kiêu căng chỉ có hại mà thôi. Nhất là người trong phái võ Hạnh Hoa thôn lại cần phải nhã nhặn khiêm nhường để làm gương cho anh hùng hào kiệt. Tài giỏi không chưa đủ, cần phải có đức mới được mọi người mến chuộng.”

Những lời răn rở ấy bây giờ thật thấm thía đối với Hoa Mai. Nó ví như những liều thuốc tiên để trị chứng bệnh trầm kha mà nàng mắc phải từ khi mới lớn lên.

Hành động hào hùng, bất cần lời khen tặng của chàng đã làm cho Hoa Mai nhận thấy lời khuyên của chàng không ngoa.

– Tài giỏi không chưa đủ, phải cần có đức mới được.

Hoa Mai ghi nhớ lời khuyên ấy trong thâm tâm của nàng.

Nhưng thiếu nữ vẫn không thể nào quên được hành tung của chàng thanh niên bí mật.

Chàng là ai. Nhất định phải biết tung tích của chàng!

Xem như việc chàng cản ngăn bọn anh hùng hào kiệt không được xúc phạm

đến Tiêu Hà lão hiệp. Hoa Mai cũng đoán là chàng không phải cùng bọn với Kỳ Hồ, Kỳ Phúc. Chàng đâu cần đánh thắng để thỏa mãn lòng tự ái của bọn nam nhi!

Chàng có muốn giao đấu đâu. Vì Hoa Mai qua khiêu khích đó thôi!

Thiếu nữ thâm hối tiếc hành động gàn dở của mình. Phải chi nàng nghe lời thanh niên từ lúc ban đầu, thì đâu có phải chịu nhục nhã như thế.

Nhưng đến giờ phút này có hối tiếc cũng vô ích, mọi việc đều lỡ dở hết rồi!

Thật ra, đấy cũng là một bài học hay: Nó giúp nàng sửa đổi được tánh kiêu căng và làm cho nàng phải ghi nhớ suốt đời.

Bây giờ thì nàng phải đi thôi.

Đôi mắt Hoa Mai vụt sáng lên, một ý nghĩ thoáng hiện đến với nàng: Trở về Sơn Nhai với Liêu Cốc đạo nhơn.

Phải rồi! Chỉ ở nơi thâm sơn cùng cốc đó nàng mới mong lánh được mọi người, chịu đựng khổ hạnh để luyện tánh tình, tập kiếm cung.

Nàng cần chuộc lỗi lầm từ trước, đã làm mất thanh danh của phái võ Hạnh Hoa thôn.

Chắc hẳn Liêu Cốc đạo nhơn sẽ quở trách nàng, nhưng Hoa Mai tin tưởng ở lượng khoan hồng của sư phụ cho người biết rõ nàng đã ăn năn sửa lỗi.

Hoa Mai về phòng riêng, thu dọn hành trang, giặt kiếm vào lưng rồi ra nhà sau tìm ngựa.

Nàng định lên đường trước khi Tiêu Hà lão hiệp thức giấc vì người có thể cản ngăn nàng ở lại.

Hoa Mai vừa dắt ngựa ra cổng sau thì Anh Kiệt cũng đang đi vào quán. Nàng nhìn chàng tráng sĩ đã gặp mặt sáng qua có vẻ lúng túng nhưng vội trầm tĩnh ngay.

Hoa Mai quyết dò la xem chàng tráng sĩ có quả là người hiệp sĩ bí mật đêm qua đã hạ nhục nàng trên đài.

Anh Kiệt như thâm đoán được ý nàng, nên ra vẻ hấp tấp chứ không oai nghiêm, điềm đạm như đêm qua lúc ở trên đài.

Chàng bước tới kính cẩn cúi chào thiếu nữ:

– Xin chào cô nương! Chẳng hay lão hiệp đã thức giấc chưa.

Giọng nói hôm nay, Anh Kiệt đã đổi khác hẳn đi khiến Hoa Mai để tâm dò. Nàng đáp:

– Dạ thúc phụ thiếp còn yên giấc, vì đêm qua...

Anh Kiệt đã cướp lời thiếu nữ:

– À. Đêm qua có cuộc tranh tài đấu sức chắc vui lắm phải không cô.

Thấy Hoa Mai nhìn mình chòng chọc, Anh Kiệt nói tiếp:

– Tiếc quá! Tôi bận sang bên kia đồi nên không được dự kiến.

Hoa Mai lộ vẻ ngạc nhiên hỏi:

– Tráng sĩ cũng là người ở Hạnh Hoa thôn này ư. Tiệp thiệp chưa được may mắn biết tráng sĩ!

– Năm bảy năm qua rồi, tôi ở xa không có dịp về thăm quê nhà.

Hoa Mai lẩm nhẩm như nói với mình:

– Thảo nào...

Nàng phân vân lẩm. Có thể chàng hiệp sĩ đêm qua là người này, vì chàng ở Hạnh Hoa thôn nên mới bênh vực phái võ, bênh vực Tiêu Hà lão hiệp...

Nhưng tại sao dáng điệu và lời nói của chàng thay đổi đến như vậy.

Anh Kiệt bỗng hỏi:

– Cô nương đi xa chẳng.

Hoa Mai nhìn chàng đáp nhỏ:

– Vâng!

Anh Kiệt khổ tâm khi nghĩ rằng vì Hoa Mai thua trận đêm qua, nên buồn khổ bỏ đi. Chàng có ngờ đâu lòng tự ái của Hoa Mai lên cao đến như vậy.

Nếu quả thật thế thì chàng hối hận vô cùng.

Chàng định tâm lên đài để sửa tánh Hoa Mai là mong cho nàng nên người chứ nào đâu muốn hạ nhục nàng. Chung quy cũng vì muốn giữ thanh danh phái võ.

Làm thế nào cho Hoa Mai hiểu và ngăn cản nàng đừng đi. Thân gái một mình, rồi đây không biết nàng sẽ trôi dạt về đâu.

Tự dưng Anh Kiệt thấy mình có trách nhiệm đối với cuộc đời của thiếu nữ từ đây Chàng muốn ra mặt nói rõ tất cả để giữ nàng lại song lại sợ gây nhiều khó khăn cho việc chung.

Chàng phân vân chưa biết nói sao thì Hoa Mai cất tiếng:

– Mời tráng sĩ vào nhà, thiệp phải đi thôi.

Anh Kiệt hỏi liền:

– Cô nương định về đâu.

Thấy Hoa Mai có vẻ ngạc nhiên nhìn mình, Anh Kiệt vội chữa ngay:

– Cô nương đi chu du thiên hạ phải không.

Hoa Mai đáp lời chàng, không nghĩ ngợi thêm:

– Thiệp cần đi xa để học hỏi thêm sự đời...

Nhưng nàng vụt im bặt. Nàng thốt ra những lời ấy trong lúc buồn khổ nhất đời, trong lúc tâm hồn xáo trộn, chỉ cần thố lộ ra để giải thoát đôi phần. Tuy nhiên vừa nói xong, nàng biết mình hớ hênh vì đối với chàng tráng sĩ kia, là chỗ sơ giao, nàng đâu có quyền nói như vậy.

Hoa Mai khẽ bảo:

– Thiếp xin từ giã tráng sĩ!

Nàng phóng lên ngựa, quay nhìn Chiêu Anh quán lần cuối cùng rồi ra roi cho ngựa phóng xuống đồi.

Anh Kiệt toan chạy theo nàng để giải bày mọi lẽ nhưng đã trễ, bóng nàng thiếu nữ lẩn khuất sau những khu vườn.

Tiêu Hà lão hiệp đang ngủ bỗng nghe tiếng chân ngựa rộn rịp bên ngoài, thức giấc chạy ra, gặp lúc Anh Kiệt trở vào quán.

Vừa thấy người, Anh Kiệt đã kêu lên:

– Thúc phụ! Hoa Mai đã đi rồi!

Lão hiệp biến sắc:

– Nó có bảo gì không.

– Thưa không! Cháu đến gặp lúc nàng mang hành trang ra cổng.

Tiêu Hà đã lấy lại được sự bình tĩnh, nét mặt của người dụ lần đi. Một lúc sau người thở dài nói:

– Hoa Mai xấu hổ với anh hùng hào kiệt mà ra đi, ta đã đoán trước điều đó, nhưng làm sao cầm giữ nó, tánh tình con bé ấy thật...

Lão hiệp không nói hết lời nhưng Anh Kiệt cũng hiểu, chàng nói:

– Thúc phụ an lòng! Cháu sẽ đi tìm Hoa Mai, giải bày tất cả. Cháu tin tưởng nàng sẽ hiểu, thấy sự khó khăn của phái võ ta hiện tại mà trở về.

Lão hiệp lắc đầu:

– Thôi, cháu đừng bận tâm nữa. Hãy nghĩ đến phận sự của mình. Khi cuộc chiến đấu bắt đầu, tức khắc Hoa Mai hiểu ngay mà quay trở về.

Anh Kiệt nhìn xuống chân đồi lẩm bẩm:

– Cháu hy vọng Hoa Mai sẽ tiếp tay với mình trong công cuộc thu phục hiền tài giúp nước, không ngờ là làm cho nàng bỏ nhà đi. Thật cháu có lỗi với thúc phụ nhiều lắm!

– Không, cháu đừng nghĩ thế không nên. Hoa Mai ra đi nào phải lỗi ở cháu. Cứ yên tâm lo việc nước, đừng nghĩ đến chuyện nhỏ nhặt nữa. Thúc phụ sẽ cho người đi dò tin tức của nó.

Anh Kiệt nhìn Tiêu Hà thầm cảm tạ ơn đức của người.

Lão hiệp bỗng hỏi:

– Cháu có tin tức gì ở Phiên Ngưng chưa.

Anh Kiệt lộ vẻ buồn:

– Không hiểu tình thế ở Phiên Ngưng biến đổi ra sao mà Lý Tiểu Bá và Hà

Minh vẫn biệt tin, cháu lo lắm.

Tiêu Hà lại hỏi:

– Bây giờ cháu định thế nào.

Anh Kiệt nhìn chung quanh bảo nhỏ:

– Cháu nghi ngờ bọn tay sai Cù Thái Hậu len lỏi trong đám anh hùng hào kiệt. Xin thúc phụ thận trọng và cho đồ đệ dò xét xem sao. Nhất là hai anh em Kỳ Hồ, Kỳ Phúc. Chúng thật tình không thù hận với Hoa Mai mà chỉ muốn làm kế ly gián bọn anh hùng hào kiệt.

– Ta cũng đoán như vậy, nhưng không sao, cháu cứ yên lòng. Chúng sẽ không hành động được gì đâu.

– Chúng ta nên dò xét từng người một, với những ai thật lòng yêu nước, ta sẽ hội họp riêng một nơi để bàn định kế hoạch. Còn bọn tay sai của Cù Thái Hậu phải tìm cách diệt đi.

Anh Kiệt bỗng im lặng một phút rồi nói:

– Thưa bá phụ. Theo di ngôn của cha cháu, chắc cháu phải rời Hạnh Hoa thôn vài hôm.

Tiêu Hà lão hiệp ngạc nhiên hỏi:

– Cháu định đi đâu.

– Mẹ cháu cho biết, trước khi nhắm mắt cha cháu có dặn bao giờ cháu ở Phiên Ngưng về nên đi ngay lên núi Sơn Nhai tìm Liêu Cốc bá phụ, người sẽ có điều dạy bảo.

Tiêu Hà lẩm bẩm:

– Núi Sơn Nhai. Đường đi không xa nhưng hiểm trở. Cháu định bao giờ khởi hành.

– Quả tình cháu cũng không hiểu bá phụ Liêu Cốc sẽ dạy bảo điều gì, nên cháu không biết rõ có nên đi hay không.

Tiêu Hà lão hiệp ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

– Cha cháu trời trần chắc là quan hệ cho cháu lắm. Hãy an lòng ra đi, mọi việc ở nhà cứ tin nơi ta. Nếu ở Phiên Ngưng có người đến, chuyện bất lành ta sẽ cho đồ đệ lên tìm cháu, luôn tiện báo tin cho Liêu Cốc sư huynh.

Anh Kiệt ngược nhìn Tiêu Hà lão hiệp cảm kích vô cùng:

– Nếu được thúc phụ hứa lời thì cháu còn lo gì nữa! Cháu xin lên đường ngay.

Chàng cúi chào lão hiệp bước ra cổng và vô tình không để ý đến tên Kỳ Phúc đang ngồi rình sau bụi cây.

Hắn bắt gặp Anh Kiệt đang trò chuyện với Tiêu Hà lão hiệp nên chú tâm dò.

Thấy đúng người của Anh Kiệt cùng trạc tuổi với chàng hiệp sĩ bí mật đêm

qua, lòng hấn phân vân ngờ vực.

Hiệp sĩ bí mật là người cùng phái võ Hạnh Hoa thôn ư. Kỳ Phúc nhất định đem chuyện này nói với chư vị anh hùng hào kiệt.

Vượt bao nhiêu dặm đường qua bao nhiêu cánh đồng, đồi núi, đoàn người lánh nạn từ Phiên Ngưng đổ đi mới đến thôn Hạnh Hoa vào một buổi chiều.

Hoàng Quốc Kính phu nhân trước những đau thương dồn dập và chịu đựng không quen với gian lao cực khổ nên lâm bệnh trầm trọng dọc đường.

Cuộc trốn lánh vì thế mà gặp thêm nhiều khó khăn.

Lệ Hồng qua bối rối trước cảnh tình khốn khổ ấy, nhưng nhờ Hà Minh luôn luôn bình tĩnh, mới chu toàn được cả đoàn vượt bao nguy hiểm.

Sau khi hay tin gia đình Hoàng Đề đốc rời khỏi Phiên Ngưng. Cù thị mật sai đoàn võ sĩ thân tín cấp tốc đuổi theo ngày đêm để tiêu diệt cho tiết hậu hoạn, mặt khác bà thông tin cho các trạm binh khắp nơi tra xét kỹ càng, hễ bắt được Lệ Hồng và Hoàng Đề đốc phu nhân thì lập tức giải về kinh thành sẽ được trọng thưởng.

Hà Minh thấy quân triều tra xét khách lữ hành thái quá thì hiểu ngay, vội cho mọi người cải trang đổi dạng thành một đoàn người buôn mật gấu, vì chẳng may có mẹ già bệnh nặng, nên phải chở về quê.

Đôi khi gặp lúc bất cập trước quân triều chàng phải nhận Lệ Hồng là vợ của mình để thoát nạn.

Thật là một chuyến đi đầy nguy hiểm, mọi người được thoát chết đến Hạnh Hoa thôn là một sự may mắn không ngờ.

Mặt trời xuống khỏi núi khi đoàn người ngựa đến chân đồi.

Hà Minh thở dài nhẹ nhõm, chỉ tay về phía làng mạc, bảo Lệ Hồng:

– Thôn Hạnh Hoa kia rồi, chúng ta không còn phải sợ gì nữa! Chàng vui mừng vì đã làm xong nhiệm vụ của Tiểu Lý Bá giao phó.

Nhưng Hà Minh không khỏi ngạc nhiên thấy Lệ Hồng đưa mắt nhìn quanh núi đồi, nét mặt đượm vẻ buồn.

Chàng hỏi:

– Cô nương nghĩ ngợi điều chi mà nét mặt không vui. Chúng ta đã vượt bao khó khăn mới bình yên đến Hạnh Hoa thôn thì dù binh triều có hàng vạn cũng không dám động tới. Huống chi, chốc nữa đây, chúng ta sẽ gặp lại Anh Kiệt đại huynh thì còn lo gì, không ai bảo vệ.

Lệ Hồng khẽ đáp:

– Điều ấy thiếp cũng hiểu, song bệnh tình của mẹ thiếp càng lúc càng trầm trọng, trong lòng thiếp bây giờ như cuộn tơ vò, hoang mang trước mọi thứ, không biết rồi có gặp được anh thiếp chăng vì trước khi từ giã Phiên Ngưng anh đã bảo sẽ đi chu du thiên hạ. Không có Anh Kiệt đại huynh thì biết trông cậy vào ai.

Hà Minh cố khuyên nàng:

– Cô nương chớ lo, Anh Kiệt đại huynh có hẹn với chúng tôi ở Hạnh Hoa thôn. Vả lại nơi đây là sào huyệt của phái võ chúng ta, tôi đã đến thụ giáo nhiều lần Tiêu Hà thúc phụ rất thương mến, cô nương đừng lo nữa!

Hà Minh chợt nhìn thấy nóc Chiêu Anh quán sừng sững nhô lên khỏi những khu rừng rậm rạp trên kia đồi, liền bảo Lệ Hồng:

– Kia là Chiêu Anh quán, nơi tụ hội của chư vị anh hùng hào kiệt, chúng ta nên đến đó trước đã.

Lệ Hồng cũng bớt lo âu, chạy đến bên xe gọi mẹ:

– Mẹ ơi! Đã đến Hạnh Hoa thôn rồi.

Đề đốc phu nhân mỗi mòn vì căn bệnh không thuyên giảm, khẽ nở một nụ cười khô héo trên môi, đáp lời Lệ Hồng.

Giữa lúc ấy, Hà Minh giục ngựa tới để quan sát tình hình.

Hoàng hôn đã trùm lên vạn vật. Hạnh Hoa thôn ẩn mình trong những khu rừng rậm rạp, như chim đi trong màn sương khói mờ mờ.

Chiêu Anh quán đã lên đèn, sáng rực cả một vùng làm cho Hà Minh vô cùng ngỡ ngàng.

Ngày xưa chàng đã đến đây nhiều lần, nhưng Hạnh Hoa thôn đâu có rộn rịp như thế đâu.

Hà Minh nào biết được, chàng về đến đây, giữa lúc phái võ Hạnh Hoa thôn đang lưu anh hùng hào kiệt để mưu việc lớn.

Ba hôm rồi, Tiêu Hà lão hiệp giữ lời hứa, khoản đãi toàn thể anh hùng nên dù không thấy tăm dạng chàng hiệp sĩ bí mật cũng ẩn nhẫn đợi chờ.

Thừa dịp ấy, lão hiệp ráo riết cho đồ đệ dò la tung tích từng người và kết liên hầu hết những hiệp sĩ nặng lòng yêu nước.

Lão hiệp cũng khám phá ra bọn Kỳ Hồ, Kỳ Phúc là tay sai của quan đô thống Phi Hồng Xà, một người thân tính của Cù Thái Hậu. Tuy nhiên lão hiệp giả bộ làm ngờ vì tiêu diệt chúng hiện tại sẽ khiến chư vị anh hùng bán loạn, hoang mang.

Ông nóng lòng chờ tin ở Phiên Ngưng cũng như mong mỏi Anh Kiệt từ núi Sơn Nhai sớm trở về.

Ngày xưa, lão hiệp là một tay kiếm khách kỳ tài, danh lừng khắp chốn, nhưng bây giờ tuổi đã già, trước chuyện lớn lao, có liên quan đến vận nước, trách nhiệm nặng nề ông sợ mình thiếu sót không đối phó kịp tình thế sẽ phải hối hận suốt đời.

Chiều nay cũng như mấy chiều trước, lão hiệp phó mặc cho bọn đồ đệ tiếp đãi quý khách ông lên lầu Chiêu Anh quán nhìn xuống chân đồi trông ngóng tin tức.

Bỗng lão hiệp chú ý đến một tráng sĩ phi ngựa lên đồi, tiến sát vào cổng quán

rồi quay ngựa trở ra.

Thấy hành động khác thường, lão hiệp sinh nghi, một là người ở Phiên Ngưng tới, hai là kẻ gian đến dò thám quán Chiêu Anh.

Người tuột xuống đất, lạng lẽ ra khỏi quán tiến dần xuống chân đồi.

Bóng tối lan tràn khắp chốn, đứng trên cao nhìn xuống thung lũng chỉ thấy le lói những ánh đèn.

Bỗng từ xa có tiếng vó ngựa, rộn rịp mỗi lúc một gần khiến lão hiệp kinh ngạc nằm sát xuống đất quan sát.

Từ dưới chân đồi, bóng hai kỵ sĩ nhấp nhô trong màn đêm tiến dần lên.

Có tiếng người thiếu nữ cất lên:

– Đông người quá phải không Hà Minh tráng sĩ. Thiếp sợ không tiện vào quán.

Thanh niên đồng hành khẽ đáp, giọng nói của gã làm cho lão hiệp giật nảy người.

– Không sao! Tiêu Hà thúc phụ không đời nào dung dưỡng bọn tay sai Cù Thị trong quán đâu. Cô nương chớ lo.

Lão hiệp đoán chừng là Hà Minh nên vội kêu lên:

– Hà Minh đấy à.

Trong bóng đêm có tiếng ngựa dừng lại rồi có tiếng hỏi:

– Ai đó. Sao biết tôi.

– Hà Minh không nhận được tiếng thúc phụ ư.

Có tiếng reo mừng rồi một người phi ngựa tới:

– Thúc phụ.

Chàng kỵ sĩ xuống ngựa quỳ trước mặt lão hiệp:

– Cháu Hà Minh từ Phiên Ngưng đến, xin kính chào thúc phụ!

Thấy lão hiệp tỏ vẻ ngạc nhiên, Hà Minh vội giới thiệu:

– Đây là Lệ Hồng tiểu thư, ái nữ của Hoàng Đề đốc. Chúng cháu đưa đề đốc phu nhân về đây lánh nạn.

Lão hiệp sửng sốt hỏi:

– Có việc gì thế cháu.

Lệ Hồng nghẹn ngào không nói được, Hà Minh đáp thay:

– Hoàng thúc phụ đã bị Cù Thị bày kế hạ ngục, còn cho bọn võ sĩ tìm bắt phu nhân. Vâng lời Lữ Quốc Công chúng cháu đưa gia đình về đây.

– Trời ơi! Con ác phụ nhẫn tâm đến thế ư.

Hà Minh nhìn về phía Chiêu Anh quán nói:

– Chuyện còn dài, xin thúc phụ mau tìm nơi cho phu nhân trú ẩn vì không chừng bọn võ sĩ của Cù Thi sắp đến nơi.

Lão hiệp toan đưa mọi người về Chiêu Anh quán nhưng chợt nhớ đến bọn Kỳ Hồ, Kỳ Phúc, ông thay đổi quyết định:

– Hiện tại Chiêu Anh quán rất đông người sợ phu nhân đến đó có nhiều điều bất tiện. Theo ý thúc phụ nên đưa phu nhân và cháu Lệ Hồng sang nhà Vũ Anh Kiệt có lợi hơn.

Hà Minh đáp:

– Thúc phụ nghĩ rất phải! Các cháu cũng đang muốn gặp Vũ huynh.

– Nhưng Anh Kiệt đã rời khỏi Hạnh Hoa thôn từ mấy hôm nay rồi. Chắc vài hôm nữa mới về.

Lệ Hồng có vẻ buồn trước tin ấy. Nàng có linh cảm không gặp được Anh Kiệt, quả đúng không sai.

Biết nàng buồn, Hà Minh vẫn không tìm lời nào để an ủi nàng.

Trong khi đó đoàn xe của Hoàng Đề đốc phu nhân cũng vừa đến nơi.

Tiêu hà lão hiệp đến bên xe nhìn vào. Dưới ánh đèn leo lét, gương mặt của đề đốc phu nhân xanh xao như tàu lá, hơi thở mệt nhọc, dù nữ tỳ vẫn quạt cầm hơi.

Lão hiệp khẽ nói:

– Hiền tẩu! Tiêu Hà tiểu đệ đây, hiền tẩu có nhớ không.

Phu nhân khẽ mở mắt gượng cười như nhớ ra rồi nhắm nghiền đôi mắt. Tiêu Hà xót xa nhiều lắm, quay lại bảo Hà Minh và Lệ Hồng:

– Các cháu đưa hiền tẩu đi mau thôi.

Nói xong, người dẫn đường đưa đoàn người qua những con đường nhỏ quanh co trên đồi.

Không ngờ trong lúc ấy có hai bóng đen bí mật nom theo đoàn xe đề đốc phu nhân.

Đến một ngôi nhà hoang, chúng dừng lại trong lúc đoàn xe mất hút trong vòng rào nhà Vũ hiệp sĩ.

Cả hai bên chụm đầu vào nhau thì thầm:

– Đúng rồi đại huynh ạ!

– Ta cũng nghĩ thế! Phải lập tức báo tin cho quan Đô Thống hay mới được.

Bóng kia lại nói:

– Nếu vậy phái võ Hạnh Hoa thôn đã ra mặt chống lại Cù Thái Hậu rồi ư.

– Chứ hiền đệ tưởng sao. Xưa nay chúng vẫn ngấm ngấm chống lại đấy chứ! Nhưng lần này chúng ra mặt đương đầu, vì Thái Hậu đã giam Hoàng Đề đốc, một người trong phái võ ấy.

Hai bóng đen ấy là Kỳ Hồ, Kỳ Phúc. Chúng nom theo Tiêu Hà lão hiệp từ lúc ông rời khỏi Chiêu Anh quán và chứng kiến cuộc gặp gỡ giữa lão hiệp cùng Hà Minh và Lệ Hồng.

Mấy hôm nay chúng được tin của Đô thống Phi Hành Xà bảo dò la xem gia đình Hoàng Đề độc có về trú ẩn Hạnh Hoa thôn chăng. Bất ngờ đêm nay chúng lại may mắn tìm được.

Kỳ Phúc bỗng hỏi:

– Đại huynh, liệu bọn ta có thể bất thành linh đánh úp chúng không.

Kỳ Hồ lắc đầu:

– Không được đâu! Đừng liều lĩnh mất mạng vô ích, chúng ta có mười người, kiếm pháp không hơn Hạnh Hoa Mai làm sao dám đụng đến chúng. Nên báo tin cho quan Đô thống là hơn.

Kỳ Phúc bỗng nói:

– Đường về Phiên Ngưng mất hết mười mấy ngày, lỡ ra chúng dời đi nơi khác thì sao. Binh triều kéo đến đây mà không bắt được, chúng ta khó sống với quan Đô thống.

Kỳ Hồ trầm ngâm suy nghĩ. Lời nói của Kỳ Phúc rất hữu lý. Lỡ không bắt được tội phạm thì chính mình chịu vạ lây.

Bây giờ biết tính sao đây. Được lãnh thưởng của Cù Thái Hậu không phải chuyện dễ!

Kỳ Phúc bỗng nói:

– Này Đại huynh! Đệ có quen bọn Tạ Liên Hồng hiện đang sống với nghề cướp biển ở ngoài khơi đảo Kỳ Sa. Cả ba anh em đều kiếm thuật rất cao cường có thể đương đầu với bọn Tiêu Hà lão hiệp. Bình thường chúng cũng không ưa gì phái võ Hạnh Hoa thôn. Đệ có thể đến cầu chúng được vì xưa kia chúng có thọ ơn của đệ.

Kỳ Hồ ngược lên hỏi em:

– Đường có xa không.

– Đi biển độ một đêm trở về.

– Được rồi. Em ráng mời họ về đây. ở nhà ta sắp sẵn kế hoạch cả phá Chiêu Anh quán.

Hai người đứng lên nghe ngóng một lúc rồi cùng đi về phía quán.

Giữa lúc ấy, bọn anh hùng hào kiệt đang vui say, nào ngờ nơi đây sắp sửa biến thành bãi chiến trường.

o o o